Poutní kostel Panny Marie Bolestné na Homoli

Poutní kostel Panny Marie Bolestné na vrchu Homoli se nachází mezi obcemi Borovnice a Lhoty u Potštejna asi 5 km severně od Chocně v královéhradecké diecézi na rozhraní Svitavské vrchoviny a Orlických hor.

Zakladatelkou poutního kostela na Homoli se stala hraběnka Terezie Eleonora z Ugarte, rozená Žďárská ze Žďáru, vdova po španělském generálovi hraběti Ugarte, majitelka zámku v nedaleké Borovnici. Nechala se zřejmě inspirovat jen o málo starším kostelem v nedaleké Hemži, a rozhodla se vybudovat na svém panství také svatyni, která by se stala místem zbožných poutí. Prostředky na výstavbu jí poskytlo dědictví, když se se čtyřmi svými sestrami podělila o rozsáhlé kladenské panství jejich bratra Adama Eusebia Žďárského ze Žďáru, posledního mužského příslušníka tohoto rodu v Čechách.

Základní kámen ke stavbě kostela byl položen 12.května 1692 a třídenní slavnosti při této příležitosti proběhly za přítomnosti královéhradeckého biskupa Jana Františka Kryštofa z Talmberka. Kromě toho dala hraběnka zřídit poblíž kostela školu, která byla jediná v okolí. Roku 1696 nechala ještě před průčelím již hotového kostela postavit široké přímé schodiště. Po stranách horního konce schodiště byly r. 1703 přistavěny dvě kaple, schodišťové zábradlí bylo r. 1767 nákladně opatřeno sochařskou výzdobou. Stavba a výzdoba schodiště stála víc než celý kostel. Ten potkaly v průběhu času dvě pohromy. Roku 1740 se při velké vichřici zřítila věž a roku 1864 kostel zcela vyhořel. Kolem kostela byl založen hřbitov s kostnicí, zbudovanou roku 1778. Výstavbu areálu ukončilo roku 1805 zřízení zvonice.

Jádrem celého komplexu je kostel Panny Marie Bolestné postavený v raně barokním slohu. Kostel je jednolodní, s trojboce uzavřeným presbytářem po jehož levé straně je vestavěná hranolová věž. Průčelí kostela je zakončeno volutovým štítem. Vnitřní zařízení chrámu je rokokové a novodobé. Bohatě zdobený hlavní oltář pochází z roku 1779. Pod baldachýnem v jeho středu je umístěna

Pohled na kostel Panny Marie Bolestné na Homoli ze zadní strany

krásně řezaná barokní Pieta z konce 17. století. Boční oltáře Božského Srdce Páně a sv. Josefa jsou pseudobarokní z roku 1888. Vítězný oblouk mezi oltáři je vyzdoben jemnou štukatérskou prací. Zmínku zasluhuje také barokní kopie milostného obrazu P. Marie z Ústí nad Orlicí umístěná v presbytáři.

Kostel je obklopen malým hřbitovem. V průčelí u zdi, která je kolem hřbitova, jsou dvě nakoso postavené kaple sv. Jana Nepomuckého a Nanebevzetí Panny Marie. Jejich barokní oltáře sv. Jana Křtitele a sv. Anny byly původně umístěny v kostele. Jako třetí kaple vypadá kostnice na východní straně kostela. Západní bránu na hřbitov zdobí dvě klečící sochy sv. Václava a Jana Nepomuckého z druhé poloviny 18. století. Nedaleko kostela stojí budova bývalé kaplanky z r. 1754.

Unikátem poutního areálu je kamenné schodiště, které vede ke chrámu a které je ojedinělou umělecko-historickou a stavební památkou v rámci střední Evropy. Tvoří ho 153 kamenných stupňů a 16 odpočívadel. Tento počet nebyl zvolen náhodně, ale je určen symbolickou myšlenkou, aby se poutníci při stoupání do chrámu mohli pomodlit růženec. Počet schodů přesně odpovídá počtu Zdrávasů ve Velkém růženci se třemi Zdrávasy úvodními, počet odpočívadel pak počtu Otčenášů. Schodiště vedoucí vzhůru na zalesněné návrší, kde stojí poutní chrám, je lemováno dvojicemi svatých Vincence z Pauly a Antonína z Padovy, Felixe z Valois a Jana z Mathy, Vojtěcha a Linharta v doprovodu andělů držících nástroje Kristova umučení. Na rozšířeném odpočívadle jsou sochy P. Marie Sedmibolestné a P. Marie staroboleslavské a poslední sochy sv. Jana Evangelisty a Marie Magdaleny, nás čekají nahoře po stranách vstupní brány. Všechny tyto sochy pocházejí z roku 1767 a byly zhotoveny v dílně litomyšlských sochařů Hendrichů.

Foto na titulní straně:
Unikátní schodiště s počtem stupňů podle Otčenášů a Zdrávasů v růženci vedoucí ke kostelu Panny Marie Bolestné na Homoli

Co je štěstí?

Víš co je štěstí?
Je to dům, auto a chata?

Ne, štěstí je dětství,
když máma je i táta.

Víš co je štěstí?
Když máš peněz jako smetí?

Ne, štěstí je rodina,
jsou to rozesmáté tváře dětí.

Víš co je štěstí?
Když slibuje ti někdo modré z nebe?

Ne, štěstí je,
když máš hodně lidí kolem sebe.

Štěstí je, když pro někoho něco znamenáš,
když někomu radost uděláš.

Když o někoho opřít se můžeš,
když ochotně každému pomůžeš.

Když někdo rád vzpomene si na tebe,
když nechceš všechno jenom pro sebe.

Když vážíš si toho, co máš,
když lepšího už nic nehledáš.

Když vůbec nevíš, co je závist,
když nemáš v srdci svém nenávist.

Když i přes slzy dokážeš se smát,
když tě má někdo doopravdy rád.

Když umíš odpouštět a taky snít,
štěstí je to, co každý člověk chtěl by mít.

Ne však každý o štěstí
má stejnou představu.

Někomu stačí málo,
někdo chce bohatství a slávu.

Někdo zas touží po tom, co zrovna druhý má,
proto mnoho lidí štěstí vůbec nepozná.

Lidské štěstí se skládá z tolika kousků,
že stále některý chybí.

J. B. Bossuet

Díky Ti Bože

Díky Ti Bože, že Ti sloužit smím,
za to, že Tobě zcela náležím,
za lásku a ochranu Tvou,
za pokrm a střechu nad hlavou,
za všechno krásné, co mi dáváš,
za starosti malé, co mi ponecháváš,
za všechny písně, co kdy pro mne zněly.

Za tento okamžik a život celý,
za světlý den, tmavou noc,
abys mě v tísni přišel na pomoc,
abych Ti byl ještě blíže,
děkuji Ti za oběť kříže
a za velké světlo vzkříšení,
díky Ti Bože,
jen Ty víš, jak je mi.

Amen.

Redakci zaslala
Marta Rathanová

LITURGICKÁ ČTENÍ

6.neděle v mezidobí - 12.února 2012

1. ČTENÍ - Lev 13,1-2.45-46

Čtení z třetí knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi a Árónovi: „Jestliže se u někoho ukáže na holé kůži vřed, strup nebo světlá skvrna - což bývají příznaky zhoubného malomocenství - ať je přiveden k veleknězi Árónovi nebo k některému z jeho synů kněží. Malomocný, na němž se objeví tato vyrážka, ať chodí v roztržených šatech, s rozpuštěnými vlasy a se zahalenými vousy a bude volat: Nečistý, nečistý! Je nečistý po všechen čas, pokud bude mít vyrážku. Je nečistý, bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor."

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,31 - 11,1

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všecko dělejte k Boží oslavě. Nebuďte pohoršením ani židům, ani pohanům, ani Boží církevní obci. Já se také snažím o to, abych ve všem pamatoval na druhé, a nehledím na to, co je prospěšné mně, ale na to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy. Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista.

EVANGELIUM - Mk 1,40-45

Slova svatého evangelia podle Marka.

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit." Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!" A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš - jim na svědectví." On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

7.neděle v mezidobí - 19.února 2012

1. ČTENÍ - Iz 43,18-19.21-22.24b-25

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzcházejí, což to neznáte? Cestu vytvořím na poušti a řeky na neschůdných místech. Ten lid jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu. Ty však jsi mě nevzýval, Jakube, ano, odporem ke mně jsi byl stižen, Izraeli! Ale unavoval jsi mě svými hříchy, obtěžoval jsi mě svými nepravostmi. A přece já, já jsem to, který vymazávám kvůli sobě tvé nepravosti, nevzpomenu na tvé hříchy."

2. ČTENÍ - 2 Kor 1,18-22

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Bůh je věrný: když k vám mluvíme, neznamená to zároveň „ano" i „ne". Vždyť přece Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali - já totiž, Silván a Timotej - nebyl zároveň „ano" i „ne", u něho je pouze „ano". Všechna Boží zaslíbení našla v něm svoje „ano". Proto skrze něho voláme „amen" k Boží slávě. Bůh upevňuje nás i vás, abychom byli vždycky spojeni s Kristem: posvětil nás, vtiskl nám svou pečeť, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku.

EVANGELIUM - Mk2,1-12

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se Ježíš po několika dnech vrátil do Kafarnaa, přeslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s ochrnutým, nesli ho čtyři. Pro množství lidí se s ním nemohli k němu dostat. Proto nad místem, kde byl Ježíš, odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy." Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten člověk tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh." Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější? Říci ochrnutému: 'Odpouštějí se ti hříchy', nebo říci: 'Vstaň, vezmi své lehátko a choď'? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy" - řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!" On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli."

1.neděle postní - 26.února 2012

1. ČTENÍ - Gen 9,8-15

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpustošila zemi." Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizuji mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo."

2. ČTENÍ - 1 Petr 3,18-22

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která tehdy byla předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by křest smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám u Boha, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

EVANGELIUM - Mk 1,12-15

Slova svatého evangelia podle Marka.

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obraťte se a věřte evangeliu."

2.neděle postní - 4.března 2012

1. ČTENÍ - Gen 22, 1-2.9a.10-13.15-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!" Odpověděl: „Tady jsem!" Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím." Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka, a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!" Ten se ozval: „Tady jsem!" Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna." Abrahám pozdvihl své oči, a hle - za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám - praví Hospodin - že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl."

2. ČTENÍ - Řím 8, 31b-34

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všecky, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

EVANGELIUM - Mk 9,2-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel - žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybílit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?" Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašeni. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!" Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých".

3.neděle postní - 11.března 2012

1. ČTENÍ - Ex 20.1-17

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazuji milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu."

2. ČTENÍ - I Kor 1,22-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá" Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá" Boží věc je silnější než lidé.

EVANGELIUM - Jan 2,13-25

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!" Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: 'Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.' Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?" Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím." Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let - a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?" On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.ledna 2012

Politické události

Vláda rozhodla o majetkovém vyrovnání s církvemi

V průběhu dalších 30 let vyplatí stát církvím 59 miliard korun. Kromě toho by měly církve do pěti let dostat i nemovitý majetek v hodnotě okolo 75 miliard. Vláda k této dohodě došla 11.ledna po několikadenních sporech, které hroziły přerůst i v rozpad koalice.

Nejmenší vládní strana, Věci veřejné, se však nakonec rozhodla uvěřit slibu ministra financí, že peníze na restituce nebude brát na úkor škrtů v sociální oblasti. Miroslav Kalousek (TOP 09) neskrýval radost: „Je to historický okamžik. Po dvaadvaceti letech, jako poslední země postkomunistického bloku, se snad už konečně vypořádáme s tímto dědictvím," řekl České televizi.

Schválení podoby zákona o církevních restitucích je pro stát důležité také proto, že na jeho základě bude moci do 17 let přestat církve financovat. V současnosti činí státní příspěvek přibližně 1,5 miliardy korun ročně.

Zákon může také ulehčit v komplikované situaci až jedné pětině obcí v Česku. Po roce 1989 jim totiž stát zakázal nakládat s pozemky, které by mohly být zatíženy restitučními spory. Proto není možné tyto pozemky prodávat nebo na nich stavět.

Dohoda o majetkovém narovnání by měla vstoupit v platnost v lednu 2013 a od této doby budou mít církve rok na podání žádostí o vydání majetku.

Česká biskupská konference k jednání vlády o majetkovém narovnání státu s církvemi vydala následující prohlášení: „Česká biskupská konference (ČBK) s povděkem kvituje, že kabinet podpořil zákon o narovnání vztahů mezi státem a církvemi a že nedošlo k rozpadu vládní koalice. Rovněž si velmi váží toho, že koalice dodržela slovo dané 17 církvím a náboženským společnostem. ČBK doufá, že podobným směrem se budou ubírat i následné kroky a tento zákon bude schválen i Parlamentem České republiky."

Podporu u opoziční sociální demokracie zákon o majetkovém vyrovnání ovšem asi nezíská – nechystá se ho podpořit v Poslanecké sněmovně ani v Senátu, v němž má většinu. Také téměř tři čtvrtiny občanů si myslí, že stát by majetek neměl vracet.

Velvyslance bez diplomatického pasu představila Linda Štucbartová

Předposlední lednový pondělní večer se nesl v duchu diplomacie, alespoň se tak dělo v Paláci knih Luxor na Václavském náměstí. Svou knihu Velvyslanci i bez diplomatického pasu zde totiž podepisovala autorka Linda Štucbartová. Hlavním pilířem novinky jsou rozhovory s více než dvacítkou osobností, které proslavily Českou republiku v zahraničí nebo se pohybují v mezinárodním prostředí, aniž by vlastnily diplomatický pas. Autogramiády se zúčastnili i novinářka Petra Procházková a pákistánský lékař Niaz Ali.

„Když jsem psala tuto knihu, tak jsem především chtěla pomoci," zahájila svou řeč autorka a dodala, že veškeré již uskutečněné autogramiády včetně této měly i funkci charitativní. Cílem bylo vybrat co největší částku, mimo jiné na transplantace oční rohovky na území Pákistánu.

„Právě zde sedící doktor Niaz Ali je v současné době u nás na stáži, aby se naučil transplantaci provádět a následně ji vykonával i ve své rodné zemi, v Pákistánu, a to jen díky soukromým zdrojům pomoci veřejnosti," objasnila Petra Procházková účel akce.

„Měla to být původně útlá kariérní příručka zejména pro studenty VŠ, neboť jsem při přednáškách na různých vysokých školách zjistila, že studenti mají touhu pomáhat, jenom nevědí, jak na to. Nedokážou si představit, co obnáší kariéra diplomata, jak vypadá skutečná práce pracovníka v neziskových organizacích," připomněla Linda Štucbartová nápad, který ji vedl k napsání této, téměř třísetstránkové knihy. Osobnosti, které se v knize objeví, jsou například zmíněná Petra Procházková, ekonomický expert Tomáš Sedláček či Šimon Pánek, ředitel společnosti Člověk v tísni.

Linda Štucbartová vystudovala historii a mezinárodní vztahy v Praze a v Ženevě, v Oxfordu získala specializační diplom. Externě přednáší problematiku vyjednávání, mezikulturní komunikace, diplomacie a protokolu. V letech 2002-2006 působila ve vedení Diplomatické akademie Ministerstva zahraničních věcí ČR.

Veletrh Gaudeamus nabízí studijní obory na vysokých školách

Už pátý ročník veletrhu Gaudeamus se uskutečnil 24. a 25. ledna v pavilónech E a D holešovického Výstaviště. Představila se na něm většina českých vysokých škol, zastoupeno bylo přes 200 fakult s více než 3000 studijních oborů. „Je zde prakticky nemožné si něco nevybrat, možnosti jsou neomezené. I já jsem se tu zakoukala do speciálních kurzů jednoho grafického oboru na Západočeské univerzitě v Plzni, líčí své poznatky Miriam Lapourová z Vyšší odborné školy publicistiky. Veletrh byl určen především studentům 3. a 4. ročníků středních škol, ale své si zde našel i uchazeč o celoživotní vzdělávání, zahraniční studium či jiné kurzy.

Česká republika poskytla azyl Olexandru Tymošenkovi

Ministerstvo vnitra udělilo azyl Olexandru Tymošenkovi, manželovi vězněné ukrajinské expremiérky Julie Tymošenkové. Ministr vnitra Jan Kubice to potvrdil 6.ledna. Důvod ke zhoršení vztahů s Ukrajinou nevidí, neboť se podle něj jedná o čistě vnitřní záležitost Česka.

V Torontu zemřel Josef Škvorecký, tvůrce Dannyho Smiřického

Zbabělci, Tankový prapor, Prima sezona, Mirákl, Příběh inženýra lidských duší, Konec nylonového věku. Všechna díla dobře známá, všechna od jednoho velkého českého autora, který 3.ledna v Torontu podlehl rakovině. Josef Škvorecký zemřel v tamější nemocnici Princess Margaret Hospital v úctyhodném věku 87 let.

„Na přání manželky Josefa Škvoreckého se pohřeb neuskuteční. Za dva až tři měsíce ale chce zorganizovat rozloučení na univerzitě v Torontu," uvedl pro portál iDnes.cz Václav Krištof, spolupracovník Škvoreckého. Rozloučení s Josefem Škvoreckým v Praze se konalo 11.ledna v kostele Nejsvětějšího Salvátora u Karlova mostu.

Autor postavy Dannyho Smiřického tak navždy uzavřel svou životní kapitolu, která byla více než zajímavá. Jeho literární začátky nebyly zrovna jednoduché. Řadu děl, která se posléze stala všeobecně známými a uznávanými, byl nucen v době komunismu psát „do šuplíku". Mnoho z nich bylo vydáno i s více než desetiletým zpožděním. V roce 1969 opustil se svou manželkou Zdenou Salivarovou rodnou zem a usídlili se v Torontu, kde spolu žili až do jeho smrti.

V Kanadě pak společně založili nakladatelství ´68 Publishers (Sixty-Eight Publishers), které se orientovalo na vydávání české a slovenské exilové a samizdatové literatury. Díky tomu vyšlo více než 200 děl tehdy zakázaných autorů, mezi kterými byl i Milan Kundera nebo nedávno zesnulý exprezident a Škvoreckého přítel Václav Havel. „V '68 Publishers nám Josef Škvorecký umožňoval pronikání našich děl do celého světa, za což se nedá dost dobře poděkovat," zavzpomínala pro ČT24 spisovatelka Lenka Procházková. Byl také profesorem na Torontské univerzitě, kde vyučoval dějiny americké a moderní anglické literatury, vedl kurzy tvůrčího psaní a působil také jako překladatel.

„Josef Škvorecký, významný český spisovatel 20. století, nebude zapomenut ve své vlasti, pro kterou mnoho udělal v období normalizace jako autor i exilový nakladatel. Pro další generace čtenářů zůstává jeho rozsáhlá tvorba, v níž tak brilantně vyprávěl o prožitcích, láskách a osudech své generace, řekla Carolině Jana Čeňková z Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy. Sama má nejraději soubor povídek Hořkej svět z roku 1969, který četla již dávno, a podobně jako jejich tvůrce sdílí názor, že „vše, co prožijeme v raném mládí, nás poznamená na celý život".

Po sametové revoluci byl Josef Škvorecký za svou literární činnost několikrát oceněn - roku 1990 spolu se Zdenou Salivarovou převzal Řád Bílého lva III. třídy, roku 1999 Státní cenu za literaturu a v roce 2004 se vrátil do České republiky, aby převzal cenu Jaroslava Seiferta. Naposledy byl na domácí půdě v roce 2007, kdy se o něm natáčel dokumentární film.

Ze Slovenska

Slovensko se zmítá v největší korupční kauze, spis Gorila může zamíchat předčasnými volbami

Rozhodnutí vysoce postavených politiků měla být ovlivněná lidmi, kteří mají peníze. Přibližně tři měsíce před březnovými volbami se na veřejnosti začal probírat údajný spis slovenské tajné služby s názvem Gorila. Ten mluví o dopadu finančních subjektů na nejvyšší představitele slovenské vlády v letech 2005-2006, premiérem byl tehdy Mikuláš Dzurinda (Slovenská demokraticko – kresťanská únia/SDKÚ).

Spis kromě jiného informuje o údajném financování strany Smer, která v posledních parlamentních volbách (2010) získala bezmála 35% hlasů, a stala se tak nejsilnějším politickým subjektem na Slovensku. Gorila dále mluví o získávání finančních zdrojů v stranách SMK (Strana maďarskej koalície), KDH (Kresťansko demokratické hnutie) a SDKÚ.

Pravost dokumentu však ani po několika týdnech, kdy se přetřásá na veřejnosti, nebyla potvrzená. Podle současného ministra vnitra Daniela Lipšica (KDH) byla akce pod názvem Gorila vykonaná Slovenskou informační službou. „Můžeme potvrdit, že už v roce 2005 byla zpravodajsky zdokumentovaná vážná podezření z korupční činnosti, kterou vykonávala jistá finanční skupina, ale i podezření z korupční trestní činnosti jiných osob," vyjádřil se Lipšič. Nadále však zůstává otázka, nakolik se současný spis shoduje s přepisy nahrávek, které vznikly před šesti roky.

Politolog Karol Horský podle ČTK uvedl, že spis, který popisuje přerůstání hospodářských struktur do politických, koluje na Slovensku už tři roky. Agentura připomněla, že případem se v minulosti zabývala policie, ale prokuratura vyšetřování zastavila. Prověřování informací kriminalisté nyní obnovili. Vláda pro podezření z korupce 11.ledna odvolala šéfku Fondu národního majetku Annu Bubeníkovou.

Současnou kauzu se snaží využít politické subjekty, které v období, kdy měl spis Gorila vzniknout ještě neexistovaly. Nejvýznamněji by si mohla polepšit Strana slobody a solidarity (SaS) vzhledem k tomu, že její představitelé se nebojí otevřeně kritizovat aktéry tohoto skandálu. „Slovensko touto kauzou žije a mělo by žít do té doby, pokud gorily nebudou potrestané. Těch gorí máme ve vládě i v parlamentu mnoho," řekla Lucia Nicholsonová, tajemnice ministerstva sociálních věcí.

Vyjádřit svůj názor se nebojí ani členové menších stran, které budou v březnu balancovat na hranici zvolitelnosti (5%). Nejvýrazněji se projevil lídr Obyčajných ľudí (OĽ) Igor Matovič. Ten na vchod do parlamentu dal nalepit symbol, který připomíná státní znak, ale je vyobrazený pomocí obrázku gorily a banánu. Za tento symbol si Matovič vysloužil kritiku kolegů v parlamentu, kteří zastávají názor, že to tento kontroverzní poslanec to se snahou upoutat pozornost tentokrát přehnal.

Ekonomika

Vláda schválila půjčku pro MMF

Vláda 25. ledna schválila půjčku Mezinárodnímu měnovému fondu na pomoc eurozóně ve výši 38 miliard korun. O uvolnění peněz z devizových rezerv rozhodla Česká národní banka den poté. Bude ale chtít, aby státní záruky odsouhlasil parlament.

Kurzovní lístek
30. 1. 2012 (střed)

EUR, 1 .....25.265
Kanada, 1 .....19.164
USA, 1 .....19.271

Kultura

Filmoví kritici rozdali ceny, nejvíce se líbí Rodina je základ státu

Snímek Rodina je základ státu posbíral nejvíce ocenění ve druhém ročníku udílení Cen české filmové kritiky. Kromě ceny za nejlepší film

si jeho režisér Robert Sedáček odnesl broušený kvádr za režii a scénář a herečka Simona Babčáková za nejlepší ženský výkon ve vedlejší roli. Slavnostní vyhlášení z pražského klubu SaSaZu 14. ledna vysílala Česká televize a večerem provázel Ondřej Vetchý.

„Cílem Cen české filmové kritiky je upozornit na nejlepší filmové počiny roku, nové objevy a naděje české kinematografie nestranným pohledem profesionálních filmových novinářů," uvádí server www.filmovakritika.cz důvod vzniku cen.

Aňa Geislerová získala cenu za ženský herecký výkon v hlavní roli a Hynek Čermák za mužský herecký výkon ve vedlejší roli, oba za postavy v Hřebejkově Nevinnosti. Po dvou oceněních si odnesl také film Poupata, nejlepším hercem roku 2011 je Vladimír Javorský a nejlepším kameramanem Vladimír Suchý.

Jednu nominaci proměnil film Alois Nebel, cenu za nejlepší původní hudbu převzali Petr Kružík a Ondřej Ježek. Objevem roku určili kritici Václava Kadrnku, autora snímku Osmdesát dopisů, a v dokumentárních filmech bodoval Martin Mareček s filmem Pod sluncem tma.

Slovenský hit v Česku neuspěl, Love se zájmu diváků netěší

Zatímco na Slovensku překonal poslední snímek nadějného režiséra Jakuba Kronera rychle hranici 100 tisíc diváků, a stal se tak jedním z nejnavštěvovanějších filmů po roce 1990, v Česku se do žebříčku návštěvnosti vůbec nedostal.

Film zaměřený na mladé publikum (oficiálně do 26 let věku) vypráví příběh Maťa (Michal Nemtuda), bratislavského zlodějíčka, který jednoho dne narazí na studentku Veroniku (Kristína Svarinská), což ho přiměje skoncovat k nelibosti kamaráda a kumpána Tomáše (Jakub Gogál) se životem v ilegalitě.

Čtyřiadvacetiletý Kroner si pro svůj nejnovější film vybral stejné prostředí, ve kterém se odehrával i jeho celovečerní režijní debut Bratislavafilm (2009) a životu na bratislavské periferii evidentně rozumí. „Film poskládaný ze zažitých věcí," jak ho sám režisér popsal, si díky tomu našel cestu k slovenským divákům coby na Slovensku i v Česku ojedinělý případ kvalitní a autentické tvorby pro mladé. Což je také důvod, proč se vůbec Kroner do podobné látky opětovně pustil: „Po Bratislavafilmu jsem chtěl zkusit něco jiného, ale protože takový žánr se na Slovensku moc netočí, vznikl Love."

Slovenská kritika přesto po říjnovém uvedení filmu v tamních kinech na rozdíl od publika chválou spíše šetřila. V Česku lze, ač od 12. ledna, kdy měl snímek českou premiéru, neuplynula dlouhá doba, pozorovat spíše jev opačný – tuzemská kritika sice nepřehlíží nezpochybnitelné nedostatky filmu, nicméně poukazuje na velký potenciál, jaký sousední kinematografie a její tvůrci mají. Přitom ovšem čeští diváci na Love nechodí. Může to vedle obsazení v tuzemsku neznámých seriálových a víceméně začínajících slovenských herců souviset i s faktem, že se film promítá v originálním znění. „S dabingem si to nedovedu představit," vyjádřil se však ještě před českou premiérou výkonný producent filmu Ondřej Zima. „Díky československým talentovým soutěžím tomu budou rozumět i mladí diváci u nás," dodal zároveň.

Pražský hrad vystavuje pohřební artefakty císaře Rudolfa II.

Na deset dní se v pátek 20. ledna otevřela Rudolfova galerie Pražského hradu. Veřejnost může prostory navštívit u příležitosti 400. výročí smrti císaře Rudolfa II., který právě na Hradě v roce 1612 zemřel.

Výstava je instalována v prostorách Široké chodby, kde se nachází odkazy na poslední tři dny císařova života. „Na Pražském hradě se zachovalo něco, co je ojedinělé a nikde jinde to není - předměty, které se k Rudolfu II. váží osobně," sdělila kurátorka sbírek Pražského hradu Milena Bravermanová. K vidění jsou například císařovy pohřební artefakty, které byly vyzvednuty z rakve spolu s ostatky. Veřejnost může zhlédnout i kopii této rakve, dále informační panely s popisem císařova života a skonu nebo jeho portréty a busty.

Především se ale otevřela Rudolfova galerie, která je běžně návštěvníkům Hradu nepřístupná. Tato část byla vystavěna za života Rudolfa II., nacházely se zde části císařových sbírek. Dnes slouží výhradně společenským a reprezentačním účelům. Veřejnost má možnost nahlédnout i do Španělského sálu, ve kterém panovník shromažďoval svou kolekci plastik.

Expozici zahájil již 19.ledna pražský arcibiskup Dominik Duka, který sloužil za císaře Rudolfa v chrámu sv. Víta záduší mši svatou. „Výročí si připomínáme v době, kdy probíhá Týden modliteb za jednotu křesťanů. A tento Habsburk, vychovaný v prostředí velmi tolerantním, přišel s velkým pochopením pro křesťany jiných vyznání, což je zřejmé z jeho majestátu," sdělil kardinál Českému rozhlasu.

Výstavu doprovází také projekce dokumentárních filmů. Přímo v galerii se promítají Dva světy Rudolfa II., Umělci rudolfínské doby nebo snímek Po stopách Golema. Do desetidenního programu organizátoři zařadili i tematické přednášky. S těmi vystoupily sama kurátorka výstavy Milena Bravermanová, historička umění Eliška Fučíková a odbornice na rudolfínské období Beket Bukovinská. Pražský hrad bude s podobným zaměřením pokračovat i v únoru, kdy vystaví díla Rudolfových dvorních umělců.

V Disku připravili studenti drama o konci světa

Podle mayského kalendáře by 21. 12. 2012 měl nastat konec světa, anebo by se měl zásadně proměnit. S tímto tématem si pohrává nové drama s příznačným názvem Last Minutes. Není náhoda, že se premiéra uskutečnila v divadle Disk právě v pátek 13. ledna. Hru režíroval Jiří Adámek. Scénář vytvořil společně s herci – studenty 4. ročníku katedry alternativního a loutkového divadla na pražské DAMU, kteří během představení často využívají improvizace.

Děj začíná tím, jak skupina sedmi mladých lidí, jež si objednala zájezd u zážitkové agentury Fata Nirvána, přichází do blíže neurčené meteorologické stanice na horách. Na zdi uvidí odpočítávací měřič, na němž zbývá šedesát minut. Ptají se svého průvodce Martina, co to je za čas. Ten jim sdělí, že jde o

dobu, která zbývá do konce… Co teď máme dělat? Jak využít poslední hodinu? A co nastane pak? Takové otázky a spousta dalších mladé turisty napadají. Cílem tohoto alternativního dramatu je ukázat divákovi, jak by se lidé chovali, kdyby věděli, že jim zbývá posledních pár minut, jak by prožívali své „last minutes".

Když herci drama nacvičovali, byli vystaveni pocitu ubíhajícího času, který se blíží neodvratně ke konci. Poznali jiný způsob hraní. „Je to pro ně dost nový a náročný úkol. Postupně ale přišli na to, že v jemně laděné hře se skrývá prostor pro rafinovaný humor," sdělil serveru Kulturissimo.cz režisér Jiří Adámek.

Sport

Petra Kvitová u protinožců září. Světovou jedničkou ale zatím nebude, prohrála boj o finále

Nejlepší současná česká tenistka Petra Kvitová na začátku tenisové sezony prokazuje skvělou formu. Nejprve vyhrála společně s Tomášem Berdychem novoroční Hopmanův pohár. Poté se probojovala do semifinále turnaje v Sydney a statečně držela český prapor i na Australian Open.

Český pár Kvitová-Berdych zahájil letošní rok triumfem na exhibičním turnaji smíšených dvojic v Perthu, čímž navázal na poslední tamní vítězství Čechů Petra Kordy s Jany Novotné z roku 1994. Kvitová ani Berdych na Hopmanově poháru neodešli poraženi v žádném singlovém utkání. Za obzvláště cenné lze považovat vítězství Kvitové nad světovou jedničkou Dánkou Caroline Wozniackou a také Berdychovo zdolání Mardyho Fishe, souputníka z elitní světové desítky. Svým úspěchem oba zároveň přiživili spekulace o možném startu v mixu na olympiádě v Londýně: „Nahlas jsme se o tom s Tomášem ještě nebavili, ale spekuluje se o tom. Je fakt těžké to říct," takticky odpověděla Kvitová deníku Sport.

Světová dvojka měla na začátku roku trochu jiné „starosti" – necelých dvě stě bodů ji totiž dělilo od dosažení tenisového trůnu. Před turnajem v Sydney bylo jasné, že pokud jej vyhraje, stane se po Martině Navrátilové teprve druhou světovou jedničkou pocházející z Čech. V Sydney však Kvitovou v semifinále zastavila Číňanka Li Na.

Do Melbourne, kde se Mezinárodní tenisové mistrovství Austrálie koná, odcestovala Kvitová s vědomím, že na převzetí vlády nad ženským tenisem si brousí zuby pět tenistek. Po prvním hracím týdnu ve hře zůstaly také Victoria Azarenková, Agniezska Radwańská a Maria Šarapovová. Českou tenistku však spekulace médií a tlak na její osobu nechávaly v klidu. „Naštěstí nemám ten problém, že bych si o sobě myslela, že jsem favoritka. Každý zápas je těžký, já to vím a s tím teď normálně žiju," řekla Kvitová před prvním grandslamem sezony Sportu.

Ve 4. kole porazila bývalou světovou jedničku Anu Ivanovičovou ve dvou setech a ve čtvrtfinále udolala nenasazené překvapení turnaje, Italku Saru Erraniovou. V souboji o finále ji čekala Ruska Šarapovová, se kterou však prohrála 2:6, 6:3 a 4:6.

V mužském pavouku se podařilo Tomáši Berdychovi postoupit do čtvrtfinále a tedy znovu potvrdit svou příslušnost k světové Top Ten. Ve vyhecovaném osmifinále zdolal Španěla Almagra ve čtyřech setech, přičemž vyvolal kontroverze svým gestem po skončení zápasu. V reakci na nastřelení Almagrem do ruky v posledním setu odmítl soupeři podat ruku. Vysloužil si tak mohutné bučení jinak přátelského melbournského publika. Ve čtvrtfinále Berdych však podlehl druhému nasazenému Rafaelu Nadalovi.

Ze sportu stručně

* Česko přišlo o legendu lyžařského sportu a olympijského vítěze ve skocích na lyžích Jiřího Rašku. Zemřel 20. ledna v nedožitých jedenasedmdesáti.

V Grenoblu 1968 se stal prvním českým vítězem ZOH a ke zlaté medaili na středním můstku přidal i stříbro na velkém můstku. Jako první český skokan na lyžích vyhrál v roce 1971 Turné čtyř můstků, o rok později získal bronzovou medaili na prvním MS v letech. Jiří Raška byl zvolen českým lyžařem století a vloni 28.října mu prezident udělil státní vyznamenání - medaili Za zásluhy.

* Rychlobruslařka Martina Sáblíková obhájila pozici světové jedničky výhrou na mistrovství Evropy v Budapešti.

Čtyřiadvacetiletá Sáblíková v posledním závodu na 5 000 metrů zvítězila nad Němkou Claudií Pechsteinovou o více než 12 vteřin. Pechsteinová skončila druhá, bronz si vybruslila Ireen Wüstová z Nizozemska. Olympijská vítězka z Vancouveru zvítězila na tratích 1500, 3000 i 5000 metrů, na pětisetmetrové trati byla nejrychlejší Karolína Erbanová. Sáblíková zvítězila na ME potřetí za sebou, celkově po čtvrté.

* Úspěch na Světovém poháru zaznamenala lyžařka v jízdě v boulích Nikola Sudová ziskem třetího místa ve čtvrtém závodu sezony v Lake Placid. Vrátila se tak na průběžnou bronzovou pozici Světového poháru v akrobatickém lyžování.

* Běžec na lyžích Lukáš Bauer skončil v Tour de Ski na šestém místě. Bauerovi překazila lepší umístění i zlomená hůl, která ho připravila o důležité vteřiny v sedmé etapě závodu. V dalším závodě SP v estonském Otepää si Bauer doběhl pro druhé místo, porazil ho jen vítěz Tour de Ski Švýcar Dario Cologna. V průběžném pořadí SP je Bauer sedmý.

* Boj o postupovou desítku do play-off hokejové extraligy vrcholí. Do konce základní hrací části zbývá odehrát posledních deset kol a vzhledem k minimálním bodovým rozdílům okolo rozhodujícího desátého místa není zatím vůbec jisté, kdo se letos utká o titul mistra republiky.

Tabulce stále vévodí pražská Sparta, jíž se v této sezoně vskutku daří. Se čtyřbodovou ztrátou ji stíhá Plzeň, jejíž útočník, rebel Radek Duda, stojí v čele kanadského bodování. K výměně hlavního trenéra sáhlo po špatných výsledcích vedení Třince, vítěze posledního ročníku, Pavla Marka nahradil Jan Tlačil. Marek nyní bude v týmu zastávat pozici šéftrenéra.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Arcibiskup Dominik Duka kardinálem

Svatý otec Benedikt XVI. 6.ledna 2012 při modlitbě Anděl Páně, která se konala po mši svaté slavené u příležitosti slavnosti Zjevení Páně, oznámil nominaci 22 nových kardinálů, mezi kterými je i pražský arcibiskup Dominik Duka OP, dále Timothy Dolan - arcibiskup New Yorku a Thomas C. Collins - arcibiskup Toronta. 18 z nových kardinálů může volit papeže.

Pražský arcibiskup Dominik Duka je tak v pořadí 11. kardinálem mezi pražskými arcibiskupy a 22. kardinálem z českých a moravských diecézí. V současné době má tedy Česká republika dva kardinály. Tím druhým je kardinál Miloslav Vlk, který letos 17. května oslaví 80. narozeniny, a proto se již nebude moci účastnit volby papeže. Toho při konkláve volí pouze kardinálové mladší osmdesáti let.

Dalšími významnými českými kardinály novodobé historie byli například kardinál Tomáš Špidlík, který zemřel v Římě 16. dubna 2010, kardinál František Tomášek nebo kardinál Josef Beran.

Mons. ThLic. Dominik Jaroslav Duka OP

se narodil 26. dubna 1943 v Hradci Králové a vyrůstal v rodině vojáka z povolání, který se účastnil zahraničního odboje a v roce 1944 jako člen vládního vojska odešel do Anglie, kde do konce války bojoval v Československé zahraniční armádě. V 50. letech byl vězněn spolu s důstojníky západní fronty.

Jaroslav Duka absolvoval školní vzdělání v Hradci Králové, v roce 1960 maturoval na Gymnáziu J. K. Tyla. V dalším studiu mu z kádrových důvodů bylo zamezeno. Pracoval v hradecké továrně ZVÚ (1960 - 1962) a vyučil se strojním zámečníkem. V roce 1965 byl po dlouhých průtazích na odvolání přijat ke studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. 5. ledna 1968 vstoupil tajně do – na území Československa zakázaného, ilegálně žijícího – dominikánského řádu a přijal řádové jméno Dominik. 22. června 1970 přijal kněžské svěcení z rukou kardinála Štěpána Trochty a pět let působil v duchovní správě v pohraničních oblastech pražské arcidiecéze. 7. ledna 1972 složil slavné sliby v dominikánském řádu.

V roce 1975 mu byl odňat „státní souhlas k duchovní správě", pracoval pak patnáct let jako rýsovač v továrně Škoda-Plzeň. Intenzivně žil ilegální řádový život a věnoval se studiu. V roce 1979 získal licenciát teologie na Papežské teologické fakultě sv. Jana Křtitele ve Varšavě.

V roce 1981 byl odsouzen a patnáct měsíců byl vězněn v Plzni-Borech za řádovou činnost, organizování studia dominikánských kleriků, samizdat a spolupráci se zahraničím. V roce 1986 byl Magistrem Řádu dominikánů jmenován provinciálem Československé dominikánské provincie a byl jím až do roku 1998. Po listopadu 1989 byl předsedou Konference vyšších řeholních představených v ČR a viceprezidentem Unie evropských KVŘP (1992 - 1996). Přednášel jako odborný asistent biblistiku na Teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a v letech 1990 - 1998 byl členem Akreditační komise při vládě ČR.

6.června 1998 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován 24.sídelním biskupem královéhradeckým a 26.září 1998 přijal biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Karla Otčenáška a spolusvětitelů kardinála Miloslava Vlka a apoštolského nuncia arcibiskupa (dnes kardinála) Giovanniho Coppy v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.

13.února 2010 byl Svatým otcem Benediktem XVI. jmenován 36.arcibiskupem pražským. Pražskou arcidiecézi slavnostně převzal při mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha dne 10.dubna 2010. V letech 2000 - 2004 byl místopředsedou České biskupské konference a 21.dubna 2010 byl zvolen jejím předsedou.

Dne 6.ledna 2012 Svatý otec Benedikt XVI. oznámil jeho nominaci kardinálem. Odznaky kardinálské hodnosti převezme kardinál Duka ve Vatikánu 18. - 19. února 2012.

Kdo je kardinál?

Slovo kardinál vychází z latinského cardo, což znamená veřeje, které drží dveře a čepy, na kterých se dveře otáčí. Od roku 1059 jsou kardinálové výhradními voliči nových papežů.

Zpočátku mezi kardinály patřili duchovní z okolí Říma, od 12. století byli přibíráni do tohoto sboru i církevní hodnostáři z jiných zemí. V 16. století je jim dopřáno vyšší důstojnosti a začínají být řazeni nad biskupy a metropolitní arcibiskupy.

Jedná se tedy o titul, který není spojen s úřadem; je to pouhá funkce papežova poradce. Titul se získává udělením, tedy jen jmenováním, na kardinály se ani nesvětí ani nežehná jako na opata, ani se nekoná jejich intronizace či pověření úřadem. Jedná se o čestný titul, hodnost. Aby se někdo stal kardinálem, je tedy třeba především udělat něco záslužného pro církev, její rozvoj a růst, nicméně i významní teologové, kněží, se stali kardinály.

Kardinálové nemusí být biskupové, ani tomu tak v dějinách vždy nebylo. Jako kardinálové se stanou součásti kléru římské diecéze, a dostanou titulární kostel, i když nadále sídlí ve svěřených diecézích či zastávají funkce v římské kurii. Dnes církevní právo stanoví, že kandidáti mladší osmdesáti let, jsou před přijetím kardinálského biretu vysvěceni na biskupy. Kandidáti starší osmdesáti let si mohou zvolit, zda biskupské svěcení přijmou či nikoliv. Kardinál Tomáš Špidlík SJ zůstal knězem.

Purpurová barva kardinálského obleku má poukazovat na barvu krve. Kardinál obléká červeně lemovanou kleriku, červené cingulum a solideo. Slavnostní oděv je tedy celý jasně červený, kromě bílé rochety a rovněž bílé mitry. Součástí jeho znaku je červený kardinálský klobouk s 2 x 15 střapci. Kardinálovi přísluší oslovení Vaše Eminence. Při svém jmenování dostane kardinálský biret, jmenovací dekret a kardinálský prsten, který je znakem ještě většího přidružení, lásky a věrnosti ke Stolci svatého Petra. Kardinálové tvoří tzv. kolegium kardinálů, jenž má v současné době 192 členů, ze kterých 108 může volit papeže. Kardinálové mladší 80 let jsou povinni účastnit se konkláve, které volí nového papeže.

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (3)

Teologická čítanka z textů Josefa Ratzingera - výběr

Horské kázání – splněné samým Ježíšem

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: Oko za oko a zub za zub. Ale já vám říkám: Neodporujte zlému! Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou.“ (Mt 5, 38 n.) Abychom tento text pochopil správně, musíme si nejprve uvědomit, že starozákonní zásada „Oko za oko, zub za zub“ (Ex 21, 24; Lev 24, 20; Dtn 19, 21) není vůbec uzákoněním pomsty, nýbrž chce zcela naopak postavit princip práva místo pomsty. Zásada Kainových synů byla (a je!): „Kain bude sedmkrát pomstěn, Lamech naproti tomu sedmasedmdesátkrát.“ Proti tomu je zde postavena zásada odpovídající míry: zločin a trest musí být navzájem v rovnováze. Právo musí být obhájeno, ale jeho prosazování se nesmí zvrhnout v pomstu.

Ježíš vůbec neodmítá princip vyrovnanosti jako právní zásadu, chce zde ale člověku otevřít nový rozměr jeho jednání. Izolované právo učiněné absolutním se stává *circulus vitiosus* (začarovaný kruh) ke krevní mstě, z něhož nakonec nevede ven žádná cesta. Bůh ve svém vztahu k člověku prolomil tento kruh. Před Bohem jsme v bezpráví odvráceni do něho, ve shonu za vlastní slávou a tak jsme propadli smrti. Avšak Bůh se zříká spravedlivého trestu a nabízí za to něco nového: uzdravení, naše obrácení k obnovnému, k pravdě o nás samých. Aby nastala taková změna, jde před námi a bere trýzeň proměny na sebe. Kristův kříž je skutečné naplnění tohoto slova: ne oko za oko, zub za zub, nýbrž silou lásky proměnit zlo. V celé své lidské existenci, od vtělení po kříž to Ježíš koná a je tím, jak zde bylo řečeno. Roztrhává naše Ne silnějším a větším Ano. V Kristově kříži a jenom tam otevírá se toto slovo a stává se zjevením. Ve společenství s ním se ale také stává možností pro náš vlastní život.

Modlit se

Sklon k modlitbě nese každý člověk v sobě: V situacích nouze nebo také velké radosti je silné nutkání volat, křičet o pomoc nebo děkovat, právě tam, kde žádný člověk nemůže slyšet a odpovědět. Nedávno jsem kdesi četl, že ruský kosmonaut, který se výslovně označoval za ateistu, vypravoval, že prvnímu letu Američanů na měsíc bez dechu napjatě přihlížel a v rozhodujícím okamžiku se modlil, aby všechno proběhlo dobře. Právě to je příznačné: Tam, kde vlastní moc a dosažitelná lidská pomoc jsou u konce, se někde v nás uvolní hlas a je si jistý, že smí volat, i když s tím nepočítáme nebo to dokonce popíráme, a že někde v nás je vědomí tajemné blízkosti, vůči níž je naše duše otevřena a u níž můžeme zaklepat. Nutnost sdělit se, jež vystoupí v krajních situacích naléhavé potřeby a svrchované radosti, přesahuje lidské partnery; chce se rozlít do nesmírné hloubky, chce vše.

Svědomí

V 19. žalmu (v. 13) stojí věta, kterou stojí za to stále promýšlet: „Kdo však pozná své každé pochybení? Očisti mě od chyb, jež jsou mi skryty!“ To není starozákonní objektivismus, nýbrž nejhlubší lidská moudrost: Už nevidět vinu, oněmění svědomí v tolika oblastech je nebezpečnější onemocnění duše než jen vina uznaná jako vina. Kdo nevnímá, že zabíjení je hřích, upadl hlouběji než ten, kdo uznává hanebné ve svém jednání, protože je mnohem více vzdálen od pravdy a obrácení.

Ne nadarmo se člověk, který se považuje za spravedlivého, objevuje v setkání s Ježíšem jako opravdu ztracený. Jestliže celník se svými nepopiratelnými hříchy stojí před Bohem jako více spravedlivý než farizej, se všemi svými opravdu dobrými skutky, (Lk 18, 9-14) pak to nespočívá v tom, že by snad celníkovy hříchy nebyly žádnými hříchy a dobré skutky farizeje nebyly žádné dobré skutky. Neznamená to, že dobré člověka není před Bohem dobré a jeho zlo není zlé nebo právě vůbec ne tak důležité. Do tohoto paradoxního úsudku Boha se přesně ukazuje vyjdeme-li z naší otázky: Farizej už neví, že má také vinu. On je se svým svědomím zcela vyrovnán. Ale toto mlčení svědomí ho činí neproniknutelným pro Boha a lidi, zatímco křik svědomí, který obléhá celníka, ho činí hodným pravdy a lásky. Ježíš může působit u hříšníků proto, že se za zástěnou svého bludného svědomí nestali nepřístupní pro změnu, kterou Bůh od nich – od nás očekává. Proto nemůže působit u „spravedlivých,“ protože u nich neexistuje žádná potřeba odpuštění a obrácení; protože jejich svědomí je neobžalovává, nýbrž ospravedlňuje.

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Kronika České Misie v Chicagu v roce 2011

Svátost manželství si vzájemně udělili:

04 – 30 Martin Roller
Anna Stanislawa Kapel

Pokřtěni byli dospělí:

04 – 23 Katarina Mária Husková
04 – 23 Radek František Thoř
11 – 20 Michaela Petra Šicová

Pokřtěny byly děti:

01 – 08 Benjamin Lee Nemrava
02 – 27 Klaudia Nella Krištof
03 – 05 Sofia Melissa Luberda
03 – 12 Alexandra Monika Kirklys
03 – 26 Klára Buchta
04 – 25 Stella Kateřina Petratur
05 – 15 Thomas Martin Basista
05 – 15 Natalia Anna Kopanicak
05 – 29 Pavel Josef Zemčík
06 – 12 Sára Janas
06 – 12 Maximillian Mabry
06 – 12 Simon Mabry
06 – 26 Robin Naumovský
06 – 26 Adam Naumovský
07 – 08 Victoria Ema Stava
07 – 17 Robbie Michael Hanák
07 – 17 Sofia Ella Blažíček
07 – 31 Dennis Jozef Bujdoš
08 – 06 Nicole Anna Kantor
08 – 06 Cassidy Marie Kisiel
08 – 06 Eliška Jessica Thoř
08 – 06 Tomáš František Thoř
08 – 06 Lukáš Zdeněk Thoř
08 – 07 Matěj Černý
09 – 10 Olivia Sokol
09 – 17 Ela Leštach
09 – 17 Jakub Šenberger
09 – 17 Leonardo Chlubna
09 – 24 Michelle Jane Bíšek
11 – 19 Lianna Anna Prášil

Svátost biřmování přijaly děti při křtu pro Byzantský ritus:

03 – 05 Sofia Melissa Luberda
05 – 15 Thomas Martin Basista
07 – 31 Dennis Jozef Bujdoš

Svátost biřmování přijali dospělí při křtu:

04 – 23 Katarina Mária Husková
04 – 23 Radek František Thoř
11 – 20 Michaela Petra Šicová

Poprvé ke stolu Páně přistoupili dospělí:

04 – 23 Katarina Mária Husková
04 – 23 Radek František Thoř
04 – 23 Radek Hrib
11 – 20 Michaela Petra Šicová

Na věčnost byli povoláni:

01 – 07 Marie Minaříková
02 – 23 Stanislav Kršek
03 – 01 Zdenek Machalka
03 – 08 Zdenka Sudíková
04 – 28 Kamil Douša
05 – 30 Ladislav Gajda
06 – 14 Leo Maňásek
06 – 14 Jarmila Maňásková
11 – 21 Edward Bílek
12 – 02 Věra Röderová

V roce 2011 bylo celkem:

1 svatba
3 křty dospělých
30 křtů dětí
6 biřmování
4 první svatá přijímání (dospělí)
10 pohřbů

Významné události

01 - 09 Tři králové odpoledne s Cimbálovou muzikou v klubu misie
01 - 16 Dětský karneval v maskách ve spolupráci s Duhovou kapkou, výtěžek věnován potřebným dětem v ČR
01 - 29 Výroční schůze České Misie
01 - 30 Při mši svaté děkujeme a v klubu misie slavíme 90. narozeniny členky naší misie slečny Aleny Pokorné
02 - 20 Děkovná mše svatá a po ní oslavuje 85. narozeniny Fr. Odilo Crkva, OSB
03 - 05 Maškarní bál v klubu misie, hraje skupina ROLAND
04 - 10 Koncert klasické kytary prof. Vladislava Bláhy z Brna
04 - 15 - 17 Duchovní cvičení vede v naší misii Fr. Jan Komárek, dřívější provinciál salesiánů v České republice, potom spolu s námi slaví celý Svatý týden
04 - 23 Velikonoční vigilie s dvěma křty dospělých
04 - 24 Pomlázková zábava a košt vína, hraje místní cimbálová muzika, účastníci dostávají pamětní skleničky na víno, vystavuje se 26 vzorků vín
05 – 07 Oslava Dne matek – v klubu misie se koná taneční zábava na oslavu našich maminek a babiček hraje skupina KEY BAND
05 - 20, 21, 27, 28 Rummage sale v Brookfieldu – akce vynesla $ 3122,-
06 - 11 Slavnost seslání Ducha svatého – Slavíme Svatodušní vigilii (podobně jako je vigilie Velikonoční) se sedmi čteními, žalmy a obnovou svátosti biřmování
06 - 20 Oslava Dne otců – na zahradě misie, hraje skupina KEY BAND a hosté
07 - 10 Letní piknik – na zahradě misie, hraje Cimbálová muzika MORAVA z jižní Moravy účastní se kolem 200 lidí
08 - 14 Českou misii navštívila sestra Milada z Prahy, z kongregace Matky Božího Milosrdenství, která pro nás připravila promluvy o Božím milosrdenství a sestře sv. Faustyně Kowalski, využila tak svůj pobyt u příbuzných v Brookfieldu k našemu duchovnímu obohacení
08 - 21 Naše výroční pouť k Panně Marii do Lisle - slavíme mši svatou pod širým nebem na klášterním hřbitově, potom jdeme průvodem k soše Panny Marie
09 - 06 Koncert Českého pěveckého sboru Kamera Chabra pod vedením prof. Lubomíra Mátla, v našem kostele, v misii máme ubytováno 25 zpěváků
09 - 09 Biskup Mons. John Manz, který ve VI. Vikariátu arcidiecéze Chicago vystřídal biskupa Paprockeho navštívil naši misii, prohlédl si bývalý misijní dům v Ciceru a náš nový kostel a faru v Brookfieldu, české komunitě je velmi nakloněn, protože sám byl mnoho roků farářem v kostele sv.Anežky České v Chicagu
09 - 10 Při mši svaté děkujeme a v klubu misie slavíme 100. narozeniny členky naší misie paní Otilie Zolmanové
09 - 11 Výroční piknik v městské zahradě v North Riverside se opět velmi vydařil, vystřídalo se asi 500 lidí, začali jsme jako obvykle mší svatou v přírodě, hraje DJ Tony a mnoho dalších hudebních skupin i jednotlivců, výborná zábava byla po celý den
09 - 18 Tradiční pouť na Svatý kopeček ve Wisconsinu konáme o 14 dnů dříve – účastní se asi 80 poutníků
09 - 25 Slavnostní mše svatá na 72. Moravském dni v Litevském centru v Lemont – celebruje Mons. Hladík a Fr. Odila Crkva, OSB, při mši hraje populární kapela MORAVANKA pod vedením Jana Slabáka, Misie poskytla členům Ústředny Moravských Spolků prostory ke zkouškám pěveckého kroužku a postarala se též o ubytování a stravu několika muzikantů z Moravanky
10 - 02 - 08 Poutní zájezd do Říma, kterého se zúčastnilo 15 našich farníků. Jsme ubytováni

v poutním domě Velehrad nedaleko Vatikánu, účastníme se generální audience s papežem Benediktem XVI., navštěvujeme všechny velké baziliky, konáme výlet do Manopella, kde je rouška sv. Veroniky, končíme u sklenky italského vína ve Frascati

10 - 23 První Dětské pohádkové odpoledne v klubu misie za podpory Českého konzulátu v Chicagu

11 - 20 Druhé Dětské pohádkové odpoledne v klubu misie za podpory Českého konzulátu v Chicagu

12 - 04 Mikulášská besídka – v klubu pobíhá obvyklé pohoštění, v knihovně se pomítají české pohádky pro děti, potom v kostele přichází sv.Mikuláš a koná se besídka dětí z české školy kardinála Berana a vystupují také děti z české soukromé mateřské školky – účast je větší než loňského roku, přišlo 160 dětí s rodiči, Mikuláš naděluje všem dětem společné dárky

12 - 23 Zádušní mší svatou se loučíme s bývalým prezidentem České republiky Václavem Havlem, závěrečný projev přednesla generální konzulka, České republiky v Chicagu Ing. Dana Huňátová

12 - 24 Na štědrý den v podvečer slavíme Vánoční vigilii, účastní se asi 70 lidí, především rodiny s malými dětmi, v noci se koná tradiční Půlnoční mše svatá – již hodinu před ní zpíváme české koledy, účastníků je letos méně, jen asi 150

12 - 25 Po mši svaté ze Slavnosti Narození Páně se koná již tradiční Vánoční koncert sourozenců Slívových

12 - 31 Silvestrovská zábava v klubu misie, tentokrát spíše s komorní účastí, hraje DJ Speedster, hodinu před půlnocí někteří odcházejí na půlnoční hodinovou adorací v kostele s poděkováním za přijatá dobrodiní v uplynulém roce

Hospodaření

Zůstatek 2010:	$ 41 855,89
Příjmy 2011:	$ 244 050,60
Vydání 2011:	$ 228 517,35
Zůstatek 2010:	**$ 57 389,14**

Dluhy České misie:

Mortgage Metodisté Brookfield (na kostel zbývá splatit)	$ 385 000,00
Půjčka North American Pastoral Center (od biskupa Esterky)	$ 200 000,00
Půjčky od soukromých osob	$ 105 000,00
Celkem zbývá splatit:	**$ 690 000,00**
V roce 2011 se splatilo + úroky (cca $ 13 000,-)	$ 110 000,00

Poděkování dobrodincům České misie

V době od prosince 2011 do konce ledna 2012 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu" s dary vyššími než $1000 se řadí:

Miro a Jarmila Homolovi
z jejich životního odkazu
Martina Novotný
Lubomír Hromádka
Rudolf a Angela Boleslavovi
Věra Ann Borýsek
na památku Josefa Borýska
Blanka Přikazská
Christian Klíma

Dary $ 500 - $ 999 věnovali:

Marik – Baken Funeral Home
Josef a Ludmila Stojaspalovi
Marie Borýsková
František Schultz
Anna Švehla

Dary $ 100 - $ 499 věnovali:

Svec & Sons Funeral Home
Společnost pro vědy a umění Chicago
St. Ann's Society No. 18 Chicago
Our Lady of Lourdes Church, Cleveland
Fr. Odilo Crkva, OSB
Edward a Alice Vedralovi
John a Rosemary Škachovi
Mark a Maria Novákovi
Anthony a Ludmila Vyskočilovi
Anthony a Carmella Jandáčkovi
Miroslav a Cecilie Lazarovi
Joseph a Eliška Hasilovi
Jiří a Marie Jakubcovi
Jiří a Lenka Petraturovi
Lester a Judy Munson
Mila Kincl, M.D.
Darina Arvajovičová
Joseph Parenica
Agnes Hrudkaj
Amalie Klimes
Jerry Jirak
Mary Hrach
Dagmar Košťálová
Marie Kohoutek
Dorothy B. Marik
Jozef Kováčik
Vlasta M. Šnéberger
Jerry Otec
Marta Rathanová
Joseph Kocáb
Joseph Pavelčík
Karel Chrobák
Frank W. Škubal
Maria Selveková
Vlasta Vicenik

Všem dobrodincům České misie v Chicagu, jakož i všem našim pomocníkům a spolupracovníkům vyslovujeme zde upřímné Pán Bůh zaplať a vzdáváme srdečné díky za Vaši obětavou pomoc.

Jsme velmi vděční všem, kdo naši misii duchovně i hmotně podporují. Děkujeme za Vaše modlitby a všechny osobní oběti, které věnujete České misii, děkujeme za práci a čas obětovaný pro duchovní a kulturní akce i pro údržbu a zvelebení našeho kostela a jeho příslušenství. Bez Vaší podpory, Vašich modliteb, práce i hmotných darů by naše misie nemohla existovat a dále se rozvíjet.

Děkujeme Vám za to, že přicházíte na naše české bohoslužby, že posíláte děti do naší české školy, že se účastníte podniků, které v průběhu roku misie pořádá. Děkujeme za Vaše příspěvky do nedělních sbírek a za všechny ostatní dary na náš kostel a splátky dluhů. Kéž je Vám všem dobrotivý Bůh štědrým odplatitelem.

Ujišťujeme Vás nadále svými modlitbami a pravidelnou obětí mší svatých za naše dobrodince a jejich rodiny. Kéž Vám Bůh na každém kroku Vašeho života žehná.

Mons. Dušan Hladík

Je všechno pouhá náhoda?

Jedna z mých oblíbených knížek vydaná ještě v roce 1965 je bestseller Ernesta K. Ganna Osud je myslivec, 333 již zežloutlých stránek. Je to zajímavá autobiografie člověka, který byl pilotem před 2. světovou válkou, během ní a krátce po ní. Že tato kniha nezaujala pouze mne, je vidět z toho, že je možno ji najít celou i na internetu ve formátu PDF (1,94 MB). Na CD disk je možno umístit 360 takových knížek a do přenosné paměti 8 GB, veliké jako jeden článek ukazováčku, dokonce 4000. To je už slušná knihovna. Není to fascinující? Zvláště pro mne, který zakončil studium fyziky v roce 1960, v době, kdy se v Polsku vyráběly první tranzistory a dvě desetiletí všechno spočívalo hlavně na tzv. elektronkách.

Teď však chci obrátit pozornost k jiné fascinaci. Přečetl jsem si nedávno knížečku Petra Blanka: Všechno náhodou? Kolem Darwinovy teorie. Dověděl jsme se v ní věci, ze kterých jde hlava kolem. Všichni již vědí, že v oplodněné vaječné lidské buňce se nachází úplná informace o vzniklém neopakovatelném člověku, jaký nikdy neexistoval a nikdy později se nenarodí. To je velmi přesné a zaručené vědecké tvrzení.

Ano, v oplodněné vaječné buňce je úplná informace, plán výstavby člověka. Tento plán je obsažen v kódu DNA ve dvojité spirále složené z milionů kódů, které na rozdíl od výpočetní techniky nejsou binární (složené z 0 a 1), nýbrž se skládají ze tří „pravidel", chemických bílkových sloučenin. Nit DNA člověka má délku kolem 1,8 m. Nachází se v buňce, jejíž hmotnost obnáší $6x10^{-12}$ gramu (0,000000000006g). To je nepředstavitelně malé číslo.

Pro malou názornost, kdybychom tuto hmotnost násobili počtem všech aktuálně žijících lidí, tj. 7 miliardami, byla by to hmotnost 0,042 g neboli 42 miligramy. Když rozdělíme jednu tabletku vitaminu C na čtyři díly, pak máme před sebou 4 částečky po 50 miligramech. Úplná informace o reprodukci všech žijících obyvatel na zemi se vejde do hmotnosti jedné čtvrtiny tabletky.

Vědci odhadují, že v celých dějinách lidstva nás bylo a je kolem 160 miliard. Úplná informace pro všechny tyto jedince by měla hmotnost menší než 1 gram.

Tyto informace samy o sobě by byly zcela neužitečné, kdyby k nim neexistoval „program", který celou další činnost vývoje koordinuje a řídí. V buňce tedy musí být úplná „počítačově řízená továrna". A toto všechno, hardware i software, je umístěno v oné oplodněné buňce: program, data i výkonné zařízení.

Samotná DNA není ještě život. Je to jen zápis informací, projekt na vybudování živého organismu. Svinutou podvojnou spirálu tvoří dvě spletené šroubovice, které musí být okopírovány, aby mohly vzniknout nové buňky. Mikrobiologové zjistili, že již před tímto kopírováním, za které odpovídá výkonné zařízení buňky, musí být šroubovice rozvinuta a pak stará i nová opět svinuta do podvojné spirály a umístěna do jádra buněk. Nit DNA musí být uložena nepředstavitelně přesně, aby každé „slovo" mohlo být bezchybně přečteno výkonným zařízením a reprodukováno.

Tato zařízení objevovali mikrobiologové již několik desetiletí. Dnes díky analogii s různými novými technologiemi jim lépe rozumíme a chápeme principy jejich činnosti. Např. mitochondrie je něco jako elektrárna, která dodává buňce potřebnou energii pro všechny procesy. Samotná buněčná blána je neobyčejně složitá struktura, dvojvrstvá membrána ze 300 různých bílkovin a lipidů, které vytvářejí množství čidel a průchodů. Ty rozpoznávají a propouštějí dovnitř potřebné substance a současně umožňují „vývoz odpadu" a vytvářejí hráz pro škodlivé substance, jež jsou mikroorganismům nebezpečné.

Pro biology 19. století představovala buňka bílkovinnou kapku obalenou blanou. Mohli si představovat, že něco takového vzniklo náhodným setkáním nejprostších bílkovinných směsí vlivem atmosférických výbojů z „prvotní polévky". Pro mnohé z nich se staly takové mlhavé dohady základem světonázoru, který vylučuje Stvořitele.

Evoluční teorie není schopna vysvětlit vznik života. Aby se něco mohlo začít vyvíjet, musí nejdříve začít existovat. Ještě dávno předtím než byly známy výše popisované skutečnosti objevené současnými biology, poukazovali vědci s použitím matematiky, jak nepravděpodobný je náhodný vznik života i v té primitivní představě 19. století. A ve světle toho, co víme dnes? Jaká je pravděpodobnost náhodného vzniku kódu DNA i té nejjednodušší buňky? A jaká je pravděpodobnost vzniku této vnitřní „počítačově řízené továrny" s celou její ještě ne zcela poznanou složitostí?

Obě tyto skutečnosti by musely vzniknout současně a na stejném místě, protože hardware bez softwaru je k ničemu. Pravděpodobnost takového současného vzniku je už sama tak malá, že pro její vyjádření by bylo třeba více nul, než je atomů v celém kosmu.

Co na to říkají zastánci „vědeckého světového názoru"? V jednom článku týdeníku Times jsem našel pohrdlivou větu: „Kreacisté začínají opět žonglovat s čísly." Ale počet pravděpodobnosti není žonglérství, ale vědecká metoda.

Autor uvedené knihy Peter Blank uvádí: „Tyto úvahy nemají za cíl dodávat něco jako vědecký důkaz existence Boha tak, aby víra už byla zbytečná. Existenci Boha Stvořitele není možno zdůvodnit vědecky. V Boha je možno VĚŘIT, jinak je nutno VĚŘIT, že neexistuje. Je však možno se zamýšlet nad tím, který světový názor je více racionální."

Hledání pravdy v tajemstvích stvoření vede k Boží oslavě. Svatý Jan byl přesvědčen, že lidský rozum a uvažování slouží člověku k poznání Boha: Víme, že Boží Syn přišel a dal nám rozum, abychom poznávali pravého Boha. (1 Jan 5,20)

Vynikající francouzský vědec Louis Pasteur, vynálezce očkování a pasterizace, řekl: „Opravdová věda vede k víře. Od Boha vzdaluje jen nedostatek vědy." Stojí za připomínku, že tento vědec vyvrátil teorii samozrození mikroorganismů. Dokázal, že nemohou vzniknout samovolně z neživé hmoty.

Bůh se o těch, kteří nevěří v jeho existenci, vyjádřil takto: „Vskutku nicotní jsou od přírody všichni lidé, kterým nebylo dáno znát Boha. Ze všeho dobrého, co mají před očima, nedokázali poznat toho, který je, a z pohledu na dílo nerozpoznali Tvůrce. Ale oheň, vítr nebo rychlý mrak či hvězdný kruh, dravé vodstvo nebo nebeská světla považovali za světovládné bohy. Jestliže uneseni jejich krásou je pokládali za bohy, tím spíše měli poznat, oč lepší je jejich Pán, neboť on, vší té krásy Prapůvodce, vše stvořil. Jestliže žasli nad jejich mocí a působením, měli z nich pochopit, oč mocnější je ten, kdo je uspořádal. Neboť z velikosti a krásy tvorů může být srovnáním poznán původce jejich bytí. Ale ovšem zasluhují malou výtku: zřejmě bloudí při hledání Boha a ve snaze ho nalézt. Zabývají se totiž jeho dílem a zkoumají je, ale spoléhají na svůj zrak, neboť je krásné, co vidí. Nelze je však omluvit, neboť jestliže dokázali tolik poznat, že byli schopni probádat svět, jak to, že nenašli hned Pána těchto věcí?" (Már 13,1-9)

Děkujme Bohu za dobu, ve které žijeme. Neboť i když je taková, jaká je, plná světla i stínů, oč lépe než dřívějším pokolením nám dává pochopit, obdivovat a velebit krásu a moudrost Božího stvoření!

Z knihy Petra Blanka:
Wszystko przypadkiem?
Wokół darwinowskiej teorii ewolucji.
Vybral *Marian Jużków*
Podle Milujcie sie 5/2011

MARDI GRAS

Zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 18.února 2012 v 8,00 PM

Klub České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

Skupina ROLAND

Soutěž o nejlepší masky

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů

Jako specialita bude opět srnčí na smetaně

Vstup:

Masky $ 10,- Ostatní $ 12,-

Mládež do 18 let zdarma

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Bližší informace podá:

Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

22.února 2012 si připomeneme páté výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost našeho přítele a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28.března 1925 v Dambořicích na Moravě.
V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.
Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.
Ve svém odkazu byl štědrým dobrodincem
Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu
v neděli 26.února 2012 v 10.30 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie

Vděčná vzpomínka

Eduard Fusek

zemřel 31.ledna 1996 ve věku skoro 95 let

Zasloužil se jako hlavní organizátor českého společenského a katolického života ve Washingtonu D.C. v druhé polovině 20.století. Přišel s nápadem postavit Českou kapli v hlavním americkém katolickém kostele - Svatyni Neposkvrněného Početí Panny Marie, a celý svůj plán na celostátní sbírku a realizaci stavby spolu se svým kolektivem velmi úspěšně uskutečnil. Dříve pracoval jako technický ředitel výstavby Svatyně Neposkvrněného Početí Panny Marie. V Československu byl poslancem za ČSL a místopředsedou Živnostensko-obchodního výboru Ústavodárného národního shromáždění v posledním svobodně a demokraticky zvoleném parlamentu. Pocházel z 12 dětí a chudých poměrů z Valašských Klobúk na severní Moravě.

Vzpomeňte s námi v modlitbě a rozjímání na tohoto vzácného a pokorného katolíka se zanícením pro Boží službu a obecný zájem. V pravdě života Bohu, Vlasti a Národu.

Za celou katolickou komunitu ve Washingtonu D.C.
Jaroslava a Josef Zolmanovi

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

Oznamuje svým členům, přátelům a známým,
že pro jarní období v klubovní místnosti České Misie,
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513
připravila následující přednášky:

13.března 2012 v 7 hodin večer

VÁCLAV HAVEL,

zesnulý prezident České republiky a film
„Citizen Václav Havel goes on vacation"

10.dubna 2012 v 7 hodin večer

The benefits of physical therapy

přednáší Ms. Lucie Casiello-Dobrovolny
Northwestern University graduate with
Master degree in physical therapy

8.května 2012 v 7 hodin večer

POVÍDKA

pro SVU připravila paní Vladimíra Williams,
předsedkyně odbočky Chicago

Pozvánky a podrobnosti budou rozeslány později.

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago.

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2012?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Šeky pište **pouze** na: **Czech Mission**

Naše adresa:
Hlasy národa,
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513

Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Jen dál, jen dál,

písničkou zvučí sál,
zanechej smutek a všelikej žal.
Edovi přátel chóry,
s pívem Busch připíjí glóry,
by život nadále miloval.

20.února 2012 oslaví úctyhodných

85 let života

Eda Vedral

Šerif T.O. Dálava v. v.

Do dalších let života mu Boží ochranu vyprošují, aby mu nové ocelové koleno nevrzalo přejí a dostatek pěnivého moku zajistit slibují

manželka Alice

děti Alička, Edward, Marie, Ludmila, Pavlína, Blanka, Albínka a Dana s rodinami

kamarádi a kamarádky z velké rodiny trampů

bratři a sestry z Československého Orla v exilu

Mons. Dušan Hladík a všichni přátelé z České Katolické Misie v Chicagu

Zdráv buď strážce Jezu Krista,
jímž nám dána spása jistá.
Svatý Josef budiž ctěn!

Ty jsi choval Pána světů,
nejkrásnější ze všech květů,
o něj v lásce pečoval.

Tebe o přímluvu prosí,
za toho jenž tvoje jméno nosí,
ti kdo přišli vinšovat.

Srdečné blahopřání

k 80. narozeninám,

které oslaví 8. března 2012

Josef Kocáb

dlouholetý vedoucí České síně Karlín,
redaktor a hlasatel českého Rádia v Clevelandu,
funkcionář Národního Svazu Českých Katolíků
a mnoha dalších krajanských organizací,
čestný člen České Katolické Misie v Chicagu

Milému jubilantovi děkujeme
za celoživotní obětavou práci
pro krajanskou rodinu v Clevelandu
a na jiných místech Spojených států,
za šíření naší národní kultury a udržování našich tradic,
za pěkné písničky i povzbudivá slova na vlnách éteru
a za velikou štědrost při podpoře církve,
krajanských spolků a mnoha dalších podniků.

K Vašemu životnímu jubileu Vám přejeme
a v modlitbách vyprošujeme
hojnost Božího požehnání,
pevné zdraví
a neutuchající energii
do dalších radostných let

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Katolické Misie v Chicagu

Zvláštní osobní přání
všeho nejlepšího připojují

Adele Vacek a Roger Dvořák

Josef Fousek - Gratulace k novému roku 2012

"Mám mnoho chyb a nešvarů. Proto píši knihy, fejetony, epigramy a aforismy. Není to kritika. Je to mísy i má zpověď."

Často jsem si říkal, co asi udělám, dočkám-li se konce století, které otevírá cestu do dalšího tisíciletí. Opiji se jako čuně? Budu házet dělbuchy z okna do ulice? Budu volat: "Sláva!" a objímat se i s těmi, kteří mi kazili život v století minulém? Budu telefonovat svým přátelům doma i ve světě? A uběhlo jedenáct roků a máme rok 2012. Všechno je jinak. **V uplynulém roce jsme s mojí ženou Jarmilou skromně oslavili 11. 11. 11 - 50 let společného života.**

Naše Silvestry byly a jsou poklidné a téměř melancholické. Ačkoli jsem prožil ve svém bouřlivém životě mnoho peripetií a byl strůjcem nespočetných opileckých akcí, kdy se Silvestr slavil uprostřed horkého července, v ten pravý den, kdy se svět veselí a zapomíná na nesváry, na rozdílná božstva, na barvy své pleti a praporů, kdy jedinými děly jsou šampusové láhve a nosítka jsou obtížena nikoli zraněnými z bojišť, ale opilci a adepty na operace přejedených žlučníků, - v ten den a v tuto chvíli, mne přepadá smutek nad odešlým rokem. Stávám se sentimentálním starým mužem, hledím do nekonečné řeky, která každým rokem odnáší jeden rok mládí a nespočet dobrých i nevlídných vzpomínek. Přesýpací hodiny zkracují kroky, vpíjím se do měsíčního světla, bílá silnice a ojíněné stromy mne kolébají v náruči tiché apatie - a přesto, že klouby deptá artróza, že vržou a bolí ploténky v páteři, v ústech se procházejí mezery ztracených zubních velikánů, na poškrábaných brýlích jsou odlesky pohledů mladických lásek, jizvy by-passu se ozývají, boxerský přeražený nos připomíná touhu po slávě, vlasy holubí šedi podobny starým strunám zjizvené kytary, na které zkameněly tříakordové písně trampské romantiky.

Frajersky mávnu rukou nad odešlým časem, pozvedám sklenku moravské Frankovky, přiťukávám si s Jarmilou, s vnoučátky, se svou rodinou, na ta nejkrásnější slova: Na přátelství, na lásku, na to, aby všichni slušní lidé na světě byli vidět a znát, připíjím na laskavost a přeji sílu těm, kterým svíce komíhá, připíjím na ty, kteří v ráji nebeském popíjejí mléčnou lihovinu v Baru U svatého Petra, připíjím na moudrost. Držím palce těm, kteří vyplouvají na té zpuchřelé, bouřemi historie poznamenané bárce, kterou jsme my, minulé generace, ozdobili plachtami pověr, svárů, závisti a věčnou nespokojeností. Přeji těm plavcům do nejistoty budoucího století, aby nám odpustili naší věrolomnost, hloupost a zpupnost.

Posílám pozdravy do celé naší vlasti, do Evropy a za oceány, kde jsem našel ušlechtilé přátele. I když se už nespatříme, naše srdce vytvořila most, který ani čas nerozboří. Přeji nám všem, pokoru a radost z každého úsměvu, který není výsměchem, z každého setkání, které potěší na duši. Buďme k sobě zdvořilí a vlídní, nebuďme lakomí, pomáhejme těm, kteří si dobrého slova i činu zaslouží. Nezapomínejme na nemocné a na ty, kteří tonou v samotě. Nestyďme se říkat tu nejkrásnější větu z lidského slovníku: "Mám tě rád!"

Snow Days - Chicago 2012

Od 27. do 29.ledna 2012 v Gateway Parku na Navy Pieru v Chicagu se uskutečnil jedinečný zimní festival soch vytesaných z obrovských sněhových kvádrů. Česká republika byla na tomto mezinárodním festivalu zastoupena tříčlenným týmem pod vedením sochaře Pavla Špeldy, se kterým spolupracovali jeho kolegové Patrik Rosa a Marek Křišťál. Pozvání jednotlivých týmů k účasti na této soutěži předcházel výběr z předložených výtvarných návrhů. Nemalou roli hrála též dosavadní umělecká činnost přihlášených představitelů jednotlivých týmů. Návrh Pavla Špeldy s názvem „The Air Life" inspirovaný přírodou, pohybem a přezdívkou města Chicago - Windy City porotu zaujal a tak přišlo do jeho rodiště, malého městečka Červený Kostelec ve východních Čechách pozvání do USA. Sněhové sochy 15 soutěžících vznikaly z ohromných 10 stop vysokých sněhových bloků přímo před zraky publika na volně přístupné ploše Navy Pier. Kromě umělců z okolí Chicaga se zúčastnily týmy z Rakouska, Ruska, Španělska a České republiky. Mimo to vytvářelo sněhové monumenty i několik skupin studentů z uměleckých škol. Velkou nepříjemností celé akce bylo, že ve dnech jejího konání vládlo v Chicagu velmi teplé, až jarní počasí, takže sochařům tál sníh přímo pod rukama a drobné detaily soch se rychle ztrácely. Ke smutku mnoha umělců i diváků se v průběhu první noci z pátku na sobotu některé sochy zřítily a rozpadly. Tato tragedie postihla i český tým. Naši umělci však neváhali, rychle zabrali poslední volný kvádr sněhu a dali se do práce a monumentální sochu v průběhu sobotního dopoledne vytvořili znovu, takže nakonec v konkurenci druhých zářila novotou a ostrými neporušenými rysy. Zlaté české ručičky, pohotovost a důvtip tak opět zvítězily. Škoda, že naši umělci museli již brzy ráno v neděli odcestovat do vlasti a nestihli si ani prohlédnout sochařská díla Poláškova, rozsetá po celém Chicagu. Doufáme ale, že zde nebyli naposledy a podaří se to příště.

Světlo a svědek pro svět

Pro převažující většinu Kolumbijců je víra v Boha a příslušnost ke katolické církvi největším národním pokladem. Vědí, že radost a klid svědomí mají jen ti, kteří se denně v modlitbě spojují s Bohem, přistupují ke svátostem a jsou věrní v zachovávání jeho přikázání.

Kolumbijci zachovávají Boží zákon, jsou poslušní katolické církve, modlí se, zpovídají, přistupují k Eucharistii a s odvahou čelí všem těžkostem. Není takřka rodiny v Kolumbii, která by nezažila násilí, únos nebo zabití některého svého člena zločinnými skupinami komunistických partyzánů. Mučednictví a utrpení tisíců nevinných osob sjednotilo národ v modlitbě a v důvěře v Boha. V poselstvích, která Matka Boží adresovala mnoha kolumbijským mystikům, se hovoří o tom, že v Kolumbii **nastane mír jen tehdy, když celý národ se svými vůdci vykoná úkon zasvěcení Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.**

Maria řekla, že utrpení, které postihlo Kolumbii, je-li prožíváno ve sjednocení s Kristem, přeměňuje celý národ, který se stává světlem a svědkem pro celý svět.

Zasvěcení Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše

V roce 1990 tehdejší kolumbijská vláda s celým episkopátem zasvětila národ Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a tento fakt byl zapsán do ústavy. V roce 1991 však nová vláda změnila ústavu a zasvěcení anulovala. Od té doby zesílily činnost komunistické ozbrojené skupiny. To vedlo k mobilizaci celé společnosti k duchovní a mravní obnově národa a k volbě vlády složené z věřících lidí, kteří by tuto obnovu podporovali. Kolumbijci **pochopili, že bez silné víry v Boha nemá národ budoucnost.** A proto v demokratických volbách v roce 2002 zvolili hluboce věřícího prezidenta Álvara Uribeho Véleze. V roce 2003 podepsal prezident ústavu, která anulovala rozhodnutí tribunálu z roku 1991. Velitel armády generál Padilla hrdě prohlásil, že nová kolumbijská ústava „odráží řád, který jsme obdrželi od Boha". Po několikaleté přípravě prezident Alvaro Uribe Vélez spolu s celým episkopátem **v jednotě s celým národem uskutečnili slavnostní zasvěcení Kolumbie Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.** Byla to nesporně nejdůležitější událost v této zemi od doby, kdy Kolumbie získala nezávislost. **Prezident Uribe Vélez zdůraznil, že slavné zasvěcení přispělo ke sjednocení celého kolumbijského národa.** Jen sám Bůh může sjednotit národ v jednu velkou rodinu, ale jeho členové musí vyjadřovat svůj souhlas se všeobecným zasvěcením tím, že přijmou závazek každodenní modlitby, věrnost v zachovávání Božích přikázání a poslušnost vůči učitelskému úřadu katolické církve. Od té doby každý rok v červnu obnovuje vláda spolu s episkopátem akt zasvěcení Nejsvětějším Srdcím. Po růžencové pobožnosti, která se koná v prezidentském paláci a vysílá se státní televizí, následuje akt zasvěcení Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Tak vyjadřuje prezident, vláda i všichni věřící svou oddanost Kristu. Celosvětově známá kolumbijská mystička Gloria Polo řekla, že „Pán Bůh si proto Kolumbii oblíbil a projevuje tomuto národu hmatatelné důkazy své ochrany a péče."

Fenomén kolumbijských mystiků

V Kolumbii je na čtyřicet osob, které Bůh obdařil zvláštním charismatem mystického života. Těmto osobám se zjevují Ježíš, Maria a světci, kteří předávají národu svá poselství. Biskupové tyto mystiky akceptují a jejich knihám udělují své imprimatur. Tato soukromá zjevení se obracejí k místní církvi, aby posílila víru obyvatelstva. Vyzývají je k vytrvalé modlitbě, přijímání svátostí, aby nepodléhalo znechucení a setrvávalo v milosti posvěcující.

Jednou z nejznámějších kolumbijských mystiček je Gloria Polo. Před svým obrácením žila; jako by Bůh neexistoval. Akceptovala potraty, antikoncepci a rozvody. Byla katoličkou jen podle jména. Nemodlila se, ani nepřistupovala ke svátostem. Měla za to, že Bůh neexistuje a lidský život zcela končí smrtí. Když 5.května 1995 procházela se svým synovcem parkem univerzity, zasáhl je blesk. Synovec na místě zahynul. Úder blesku zastavil tlukot Gloriina srdce a spálil její vnitřní orgány: střeva, ledviny, plíce a vaječníky. Její tělo bylo celé popálené a zčásti zuhelnatělé, zvláště prsa, potom ramena. Během pobytu v nemocnici ve stavu klinické smrti vykonala její duše mystickou pouť a Gloria spatřila své zemřelé příbuzné. Uvědomila si, že smrt je jen přechod do jiného života. Když se přiblížila k tajemnému světlu v podobě hostie, které ji naplnilo nevýslovnou láskou, nabyla poznání, že se nachází před Nejsvětější svátostí oltářní. Gloria pochopila, že **Eucharistie je samotný zmrtvýchvstalý Pán, který září světlem lásky a milosrdenství.**

Během této mystické „cesty" zakusila přítomnost trojjediného Boha, který je láska a milosrdenství, ale i spravedlivý soudce. Pán Ježíš jí připomněl, že v okamžiku naší smrti se koná soud, který rozhoduje o věčné spáse nebo věčné záhubě. Gloria se přesvědčila, že existuje nebe, očistec a peklo. **Člověk, který setrvává ve smrtelných hříších, odmítá obrácení a nepřijímá dar Božího milosrdenství, sám vědomě a dobrovolně volí peklo.**

Ve stavu její klinické smrti jí Ježíš dal poznání, že **největší tragédií pro člověka je neochota k obrácení, setrvávání v hříchu a odmítnutí Božího milosrdenství.** V tomto pohledu z perspektivy věčnosti si Gloria uvědomila, v jak velkém omylu žila, poznala, jak brutálním zločinem je zavraždění nevinného dítěte, jakou spoušť v duši způsobuje život, který nedbá na Boží přikázání a oddává se hříchu, především hříchu nečistoty.

Když již lékaři potvrdili její smrt, Pán Ježíš vykonal neobyčejný zázrak a vrátil ji do života zcela uzdravenou ze všech těžkých zranění způsobených bleskem. Před zraky lékařů se uzdravily vnitřní orgány, které začaly plnit svou funkci. Z těla zmizely postupně stopy popálení. Ale největší zázrak se uskutečnil v jejím duchovním životě: **Pán Ježíš jí ukázal, jak nesmyslný je život bez Něho, odmítání jeho lásky a milosrdenství a volba pekla.** Po svém zázračném uzdravení složila Gloria Bohu slib, že bude cestovat po celém světě, aby vydávala svědectví, že Bůh existuje a že nás miluje a že i největší hříšnici mají právo na jeho milosrdenství. Aby získali odpuštění svých hříchů, musí se Ježíši vyznat ve svátosti smíření, s hlubokou lítostí a pevným předsevzetím k nápravě usilovat o život podle Božích přikázání v osobním vztahu ke Kristu a v každodenní modlitbě. Gloria nyní vydává své svědectví po celém světě. Tisíce lidí ji slyšely a změnily zcela svůj život.

Víru není možno skrývat

Prezident Kolumbie **Álvaro Uribe Vélez je hluboce věřící katolík, absolvent Harvardské univerzity, který získal v Oxfordu profesorský titul.** Byl prezidentem po dvě volební období v letech 2002-2010 a potřetí již nemohl být zvolen. Když v dubnu 2010 končil v úřadě, těšil se podpoře 85 % obyvatel. Ve svých promluvách k národu hovořil o tom, že potraty jsou vraždění nenarozených dětí, prosil mládež, aby věrně zachovávala šesté přikázání Desatera a aby začínala svůj pohlavní život až v řádném manželství. Za jeho vlády zaznamenala země velký hospodářský vzestup, který v roce 2008 představoval nárůst 6,5 %. Prezident Vélez splnil všechny své předvolební sliby a svůj úřad pokládal za pokornou službu národu. V jednom projevu řekl: **„Stále prosím Boha, aby mi dal světlo poznání pravdy, abych přijímal rozhodnutí, která jsou ve shodě s Boží vůlí a abych se ve vedení země nedopouštěl chyb.** Máme velmi prosté záměry, jak vést zemi: hledat dobro každého obyvatele a učit je odpovědnosti. K tomu je zapotřebí Božího světla. **Jako prezident mám úkol předávat lidem světlo pravdy, která pochází od Boha. Věřím, že každého opravdového a trvalého úspěchu v našem životě je možno dosáhnout jen díky pomoci Ježíše Krista a jeho Matky Marie, pochopitelně při naší plné angažovanosti a usilovné práci.** (...) Vážím si všech lidí bez výjimky. Setkávám se s příslušníky jiných vyznání, vážím si jejich přesvědčení, ale nemohu skrývat vlastní víru. **Nemám žádný důvod, abych jako prezident ukrýval své náboženské přesvědčení.** Jsem slabý a hříšný člověk, a proto potřebuji blízkost Panny Marie."

Prezident prohlásil, že hlavním úkolem vlády je zlepšovat s Boží pomocí postavení prostých obyvatel, aby měli práci, radost ze života a ze svobody ve své vlasti. Jestliže vláda vykoná, co je v jejích silách, Bůh ji podpoří a úspěch se dostaví.

Prezident řekl, že činí každé rozhodnutí po konzultaci s Bohem v modlitbě. Prosí o milost rozpoznání Boží vůle. Když v březnu 2008 hrozil ostrý konflikt mezi Kolumbií, Venezuelou a Ekvádorem, vyzval prezident spolu s ministry národ k modlitbě růžence na úmysl míru. **Prezident nemůže skrývat svou víru.** „Všude, kde pobývám jako prezident, s oblibou navštěvuji kostely, poklekám a modlím se před Nejsvětější svátostí. Novinář z Evropy se diví, že se modlím. **Každý den se modlím růženec. Můj dědeček říkal, že rodina, která se modlí, tvoří jednotu. Modlím se za jednotu všech Kolumbijců.** Duchovní jednoty se dosahuje sjednocením s Kristem v modlitbě a ve svátostech. Modlím se, aby Kolumbijci viděli potřebu jednoty všech obyvatel."

Je přímo udivující, jak přirozeným způsobem kolumbijští úředníci, vojáci, policisté od nejvyšších až po poslední mluví o své víře v Boha, nosí s sebou růženec a modlí se. Admirál Guillermo E. Barrera, náčelník štábu kolumbijského námořnictva, řekl, že před každou akcí se důstojnický sbor i mužstvo modlí za pomoc a ochranu. Náčelník pozemních sil Frederick Padilla zdůrazňuje, že důstojníci i vojáci jsou hluboce věřící lidé. Všechny vojenské písně jsou spojeny s vírou v Boha. Kolumbijští vojáci často opakují se svatým Pavlem: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?"

Ozbrojené síly brání nevinné obyvatelstvo před zločinnými útoky komunistických oddílů. Lidé se přesvědčili, že ozbrojené síly podporované modlitbou růžence celého národa jsou schopny eliminovat levicové bojůvky a zajistit vytoužený mír. Hovoří o tom statistiky: V roce 2002 operovalo v zemi na 20 tisíc komunistických partyzánů, kteří kontrolovali 40 % území. V roce 2008 jich bylo již sotva 4 tisíce a země je pod kontrolou řádné armády. Mnoho partyzánů se vrátilo k normálnímu životu.

Zdařilé osvobození rukojmích

Jednou z nejzdařilejších akcí kolumbijské armády bylo osvobození 15 rukojmích, mezi nimiž byla kandidátka na prezidenta Ingrid Betancourtová. Byla unesena spolu se 3 Američany, 7 vojáky a 4 policisty. Pro akci osvobození byla vybrána skupina dvanácti specialistů, kteří se nejen vyznačovali vysokou vojenskou zdatností, ale byli to hluboce věřící katolíci. Během několikaměsíční přípravy se denně modlili růženec, účastnili se mše svaté a konali hodinovou adoraci. Akci zahájili 27. června 2008. Vloudili se mezi členy organizace, která spolupracovala s partyzány. Vůdce oddílu, který střežil rukojmí, uvěřil, že velitel Revolučních sil je pověřil transportem rukojmích. Ti všichni spoutaní řetězem byli vedeni k vrtulníku. Komando bez jediného výstřelu odzbrojilo všechny partyzány. Operace vstoupila do dějin jako jedinečný zásah proti teroru. Ihned po osvobození poklekla Ingrid Betancourtová a ve vroucí modlitbě děkovala Bohu za osvobození. Prohlásila, že se počátkem června zasvětila Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a na konci měsíce získala svobodu. Za největší vítězství však označila překonání nenávisti k mučitelům, kteří je šest let drželi v krutém zajetí.

Prezident potvrdil, že základem úspěchu byla nejen příprava vojáků, ale především modlitba jak vojáků, tak celého národa. Admirál G. Barrera potvrdil, že se osobně přesvědčil, že modlitba je duchovní zbraň, jejíž moc nekonečně přesahuje jakoukoliv vojenskou sílu.

Milujcie sie 5/2011
Překlad podle Světla

Není dobře, když jde všechno hladce - to se zpohodlní

Rozhovor Katolického týdeníku s Jiřím Suchým

Jiří Suchý nedávno oslavil 80. narozeniny.
České veřejnosti je znám jako herec divadla Semafor, autor mnoha písní, divadelních her a knih.

V dětství jste se chtěl stát chemikem, pak jste působil jako výtvarník. Jak jste se dostal k divadlu?

Hlavní příčinou byli Voskovec a Werich. Já jsem zažil jedno jejich představení, jedno z posledních před Voskovcovým odjezdem, a to se mnou zamávalo. Velmi. Poněvadž to bylo jiné divadlo, než jaké jsem kdy zažil. Jejich zaměstnání spočívalo v tom, že se dívali do rozesmátých tváří, o které se sami postarali. A já si říkal, že tohle bych chtěl dělat. Samozřejmě jsem k tomu neměl nejmenší předpoklady. Hnali mě od ochotníků, byl jsem herecký antitalent, ale když člověk něco chce, dá se toho za značných obětí dosáhnout. Začátky byly trpké. Musel jsem si nakonec založit vlastní divadlo, ze kterého by mě nikdo nehnal.

Jaká byla vaše první písnička?

První písnička se jmenovala Sardinka. To mně bylo asi osmnáct a dělal jsem ji pod vlivem Voskovce a Wericha. Použil jsem tam to, co mi potom bylo vlastní – slovní hříčky. Byla tam taková, dneska by se řeklo, rapovací pasáž. „Krabička ta je malička, a tak rybička se v ní mačká. Zbytečně čeká rybička, až ta krabička bude bez víčka…"

Semafor jste založil na konci 50. let. Je dnešní publikum jiné než obecenstvo, které chodilo například na vaši první hru Člověk z půdy?

Samozřejmě, všechno se vyvíjí. Mnoho lidí vzpomíná se slzou v oku na začátky Semaforu. Přesto jsem přesvědčený, že kdybychom dneska sehráli Člověka z půdy, jako jsme ho hráli tenkrát, tak nás poženou. Čas na nás zapracoval, naučili jsme se mnoho věcí.

Byli diváci před rokem 1989 citlivější na skryté narážky a jinotaje?

Ani ne. My jsme nikdy nebyli politické divadlo. Naše „politikum", za kterým chodili v oněch dobách diváci, spočívalo v tom, že jsme byli přísně apolitičtí, což nám bylo samozřejmě i vyčítáno. Neustále nás nutili, abychom se vyjádřili k naší socialistické současnosti. Je pravda, že když už nám vyloženě teklo do bot, tak jsem udělal ústupek, což byla třeba písnička Tulipán. Věděl jsem, že mírová tematika půjde vrchnosti k duhu. A proto ten Tulipán nemám rád, přestože lidi ho rádi mají. Ale říkal jsem si: Budu tam hlásat to, co bych hlásal za jakéhokoli režimu. Přesto jsem cítil, že je to úlitba. Dlužno říct, že mě docela bavilo unikat režimu mezi prsty a vždycky jim proklouznout. Pak přišel rok 1989 a já jsem měl pocit, že nebudu mít proti čemu brojit. A že mi to bude chybět. Naštěstí se objevily ekonomické problémy, tak jsem řečnil na náměstí na divadelních demonstracích, a už jsem byl zase ve své kůži. Člověk potřebuje cítit nějaký odpor. Není dobře, když jde všechno hladce, poněvadž to se zpohodlní. Proto jsem vděčný i za veškeré ústrky.

Ve své tvorbě často odkazujete na období 30. let 20. století. Co je pro vás přitažlivé právě na této době?

Určitě ve mně 30. léta zapustila kořeny, poněvadž – Freud by vám to vysvětlil – do svých pěti let člověk nasává to, co ho pak provází celý život. Já jsem se narodil v roce 1931, a proto se ve třicátých letech cítím nejvíc doma. Naše poslední premiéra Hodiny jdou pozpátku se odehrává v roce 1938. Zaujala mě tehdy taková tísnivá atmosféra, na kterou si velmi dobře pamatuju. Navíc je tam swingová muzika, kterou dodnes miluju. Třicátá léta mě přitahují, ale čtyřicátá ostatně taky. Našeho semaforského Fausta jsem vložil do roku 1945, kdy při náletu na Prahu dostal zásah Faustův

dům. Bomba udělala díru do stropu, přesto nevybuchla. Dům zůstal zachovaný, ale ta díra tam byla. A mně to evokovalo pověst o Faustovi, kterého si potom odnesl ďábel dírou ve stropě.

Část války jste prožil u školských bratří ve Svatém Janu pod Skalou.

Rodiče v roce 1941 usoudili, že mně v těch válečných časech, kdy byly příděly potravy malé, bude líp někde na venkově. Ve Svatém Janu fungoval učitelský ústav, kde se vyučovali budoucí učitelé. Při něm byla takzvaná „pokusná škola", kde se oni na nás učili učit. A byla to nesmírně zajímavá výuka, poněvadž všichni ti budoucí učitelé se snažili komisi, která tam jednou týdně přišla a sledovala jejich práci, oslnit. Bylo to velice hezké, celá atmosféra tam byla krásná. Jednoho dne jsme se ale probudili nikoli v sedm, ale až v devět ráno, vykoukli jsme z okna ložnice – a tam bylo rozložené německé vojsko. Měli tam složené svoje ruksaky a pušky, všude plno vojáků. Naši budovu zabrali pro lazaret a tím končila celá ta éra.

Školští bratři vám umožnili první kontakt s křesťanstvím?

Setkání s křesťanstvím jsem zažil daleko dřív, protože v Praze na Spořilově jsme sousedili s františkánským klášterem. To byl klášter trochu netypický: v řadovém domku tam žili tři františkáni. A s nimi jsem byl ve velice dobrém kontaktu, protože bratr Prokop, který jim vařil, dělal výtečné kynuté knedlíky s povidly. Kdykoli byly knedlíky, tak mě pozval. A my františkány zase někdy pozvali k nám. Ministroval jsem tehdy v kostele blahoslavené Anežky České. Čas od času přijel na Spořilov P. Jan Evangelista Urban, významná osobnost nejenom ve františkánském světě. Mezi klášterem a naší řadovou vilkou stála ještě jedna, kde bydlel profesor Spisar, velký hodnostář Československé církve. Paní katechetka nás vedla k tomu, že všechny církve kromě katolické jsou tak trochu kacíři, a já se těch Spisarů trochu bál, vždycky jsem slušně pozdravil a mazal pryč. A teď přijel doktor Urban a já koukal jak blázen: on tam zazvonil, Spisar mu otevřel, zdravili se a smáli. On šel k tomu „kacíři" do jeho rodinné vilky! Kdepak by mě napadlo, že přijde doba, kdy se katolický biskup bude modlit v synagoze.

Ve svých hrách jste několikrát čerpal z biblických příběhů. Dokonce jste převyprávěl knihu Genesis. Váš hrdina, pan Jonáš, svérázným způsobem seznamuje slečnu Žofii Mělicharovou s obsahem První knihy Mojžíšovy.

To bylo napsané pro rozhlas. Chtěl jsem, aby se posluchači zamysleli nad touto tematikou, a zkusil jsem je k tomu dokopat ne kázáním, ale řekl bych téměř komickým výstupem. Jakože chudák Melicharová to těžko chápe a já jí to musím vysvětlovat. Okořenil jsem to humorem. Zatím jsem neměl možnost konzultovat s církevní hierarchií, jak by se na to dívala, já měl ale pocit, že jsem udělal prospěšnou věc, že jsem knihu Genesis lidem přiblížil. Mám představu, že je potřeba s lidmi mluvit jiným jazykem, než který je zavedený. Mnohdy mají lidé na církev schematický pohled, který se utvářel celá desetiletí. Dneska už má církev k okolnímu světu modernější přístup, ale obávám se, že to ještě moc nezabralo. Jak se jednou člověk od jejího myšlení odtrhne, tak už nesleduje, jestli se církev vyvíjí. Pamatuje si ji takovou, jakou byla v dobách, kdy se knězi říkalo „velebný pán" a líbala se mu ruka. To u starších lidí, kteří ztratili s církví kontakt, pořád přežívá. Myslím si – a vychází to zřejmě z mé profese textaře – že je třeba hledat jiný jazyk. Vzpomínám si, třeba, jak si P. Reinsberg z Týnského chrámu získával mladé lidi tím, že s nimi mluvil jejich jazykem. Já ho měl hrozně rád... Kdyby se tenhle přístup v církvi „uzákonil", bylo by to ku prospěchu. Teď píšu knihu, která obsahuje množství různých pochybností – ale s tím, že si je nechávám ochotně vyvracet. Neustále připomínám, že to, co tam píšu, není nové evangelium, ale pochybnosti člověka, který hledá. Dopisuji si s panem arcibiskupem Graubnerem a s panem biskupem Hrdličkou. Oni se těm mým blábolům věnují s takovou pečlivostí, že se až stydím. Když jsem měl osmdesátiny, byl jsem v Olomouci a oni mě pozvali k sobě na snídani. Bylo to krásné posezení.

Na čem všem teď pracujete?

Já mám takovou hroznou vlastnost, že píšu vždycky několik věcí najednou. Nedovedu odpočívat, takže něco dokončím a hned se přesunu k další práci. Teď píšu dvě hry najednou, protože v Semaforu musíme mít čtyři premiéry do roka. Kámen úrazu je v tom, že každé divadlo, které pobírá grant, má tuhle povinnost. Jenže já nemůžu vzít tu Moliéra, tu Čechova, tu Ionesca, ale musím to všechno napsat sám, poněvadž jsme autorské divadlo.

Říkáte, že neumíte odpočívat. Přesto ale máte velkou zálibu a tou je sběratelství.

Když mám dva předměty jednoho druhu a získám k tomu třetí, tak to je základ sbírky, ve které musím pokračovat. Takže sbírám všechno možné, teď hlavně přílby. Všichni mi říkali: „Proč to děláte, vždyť vy jste takový pacifista, napsal jste Tulipán, Kdyby tisíc klarinetů..." Já odpovídám, že z přílby se nestřílí, naopak chrání lidské životy. Nikdy jsem si tuhle sbírku neplánoval, ale jednou jsem šel kolem antikvy a tam měli vystavených pět exemplářů, které jsem pamatoval z doby válečné. Najednou na mě dýchlo moje mládí. Říkal jsem: „Ty bych chtěl mít." Sbírám pouťové obrázky, svaté obrázky se jim říká, mám jich stovky. Ty mě dojímají, že jsou hrozně naivňoučký, ale mají v sobě zvláštní poezii. Ložičky, takové ty ozdobné, jsem začal sbírat, poněvadž jedna paní mi jich dala celou krabičku. Samozřejmě nemluvím o sbírkách filmů, standardních desek mám přes tisíc, LP desek plnou skříň. Nemyslím ani, že by to byla chamtivost, ale spíš potřeba všechno zkompletovat.

Katolický týdeník 51/2011

MLADÝM

Muzikant

To vám býval kdysi v Miločicích muzikant, poctivý a vždycky veselý chlapík, a ten byl jakoby sezdaný se svými houslemi. Každičký den by nejraději na ně hrál. A zpívat uměl - jako málokdo. Některé jeho písně a tance nám zpěváci a muzikanti zachovali, ale bez jeho jména. A tak nevíme jistě, které to jsou, ale rozhodně ty nejkrásnější. S největší oblibou hrál a zpíval náš muzikant na svatbách.

1.

Jednou už za svítání, se vracel z takového svatebního veselí domů. Bylo to ve středu 7. května. Přišel do lesa a pozoroval, jak ve vrcholcích stromů i v křoví poletují ptáčkové, vesele - ale němě jako ryby, jeho se vůbec nebáli. Muzikant se zastavuje v tom ranním tichu, bere do rukou housle a smyčec a radostně volá: "Moji milí ptáčkové, celou noc jsem hrál a tož zahraju také vám písničku a taneček." A zahrál - tak líbezně, tak vesele, že se všichni ptáci posadili a poslouchali. Nejdříve jim povinšoval! "Dobré jitro, dobré jitro! Sluníčko už vstává. Už je vzhůru sluníčko! Zdraví, spokojenost - popřej moje písničko!" A celý šťastný hrál taneček za tanečkem, písničku za písničkou a zpíval něžně i vesele, jak jen mohl. A hle -i ptactvo začíná tancovat po větvičkách a zpívat, ano zpívat, jako nikdy předtím. Jeden ptáček zpíval, druhý jinak, každý po svém, až muzikant ztichl a poslouchal ten nádherný koncert, doposlouchat se ho nemohl. Vždyť dosud němí ptáci pěli... Poprvé slyšel jejich hlasy. Byl to sen? Byla to bajka? Muzikant se nemohl dost vynadivit. Dlouho stál unesen a dojat. Bylo mu jako by se ta jeho hra rozhořela, proměnila v ptačích hrdélkách. Samo listí na stromech vystrkovalo z pupenců delší ouška, aby více slyšelo tu ptačí hudbu. I ranní vánek se probudil a silněji se pohupoval po větvičkách. A od této hodiny ptactvo provždy zpívá, švehlí, píská, výská, křičí - nahlas i potichu, ostře i jemně, rychle i pomalu, vysoko i nízko, zkrátka moc a moc všelijak.

Muzikant zatím zpozoroval, že za řídkou zelení vychází slunce. Honem se dává na cestu... A ptáčci zpěvem a tancem ho vyprovázejí, aby mu tak poděkovali za dar zpěvu. Raduje se s nimi, jak jen se může radovat tak vážný hudebník, jako je on.

2.

Téměř na konci lesíka mu přebíhá cestu veverka a zastavuje se, pranic se ho nebojí. Když se k ní přiblížil, pokouší se vyšplhat na smrk, ale nevyšplhala se; veverky tehdy ještě neuměly běhat po stromech. A jim se tolik chtělo šplhat jako kočkám a kunám vysoko do větvoví a dívat se z výšky na děti, které sbírají v doubí hřiby a jahody. Muzikant zastavuje, bere si housle a smyčec a říká: "No, moje milá veverko, také tobě za tohoto krásného rána zahraji." A také zahrál - skákavý taneček "Přijde jaro, přijde". Veverka nastavuje slechy, rovná se na té své oháňce a hopsá hej - vyskočí jako by ji střelil, na nejbližší břízu a už se ovíjí kolem bílého kmenu jako červené hedvábí, usazuje se v zelených větvích a začíná z plna hrdla výskat.

Ale její výskání poplašilo ptáčky tak, že začali zmateně utichat. Jedna sýkorka leknutím padá naznak, téměř muzikantovi na housle - div mu smyčec neupadl. Nebylo divu. Veverčino výskání bylo podobno vytí, štěkání a mňoukání zároveň. Muzikant se zadíval za veverkou a prosí: "Veverko, nevýskej tolik! Uslyší tě kuna, chytí tě a sežere. Tancuj, skákej, jak se ti zachce, ale nevýskej - mlč. Ptáčci ať zpívají a hrají, poslouchej je a dováděj podle jejich písniček!" Veverka sklonila hlavu, jako by děkovala za dobrou radu, černá očka se jí zablýskla, zvuku už nevydala a přeskočila na sousední sosnu. A jak přestal muzikant, zahráli zase ptáčkové. Od té chvilky jsou veverky obratné a rychlé, ale tiché.

Brzo za lesem přišel muzikant na širokou cestu. Tam potkal mladšího člověka, který vezl s koňmi dřevo na pilu. Neznal ho, ale přesto zavolal, aby zastavil. "Příteli tys nebyl na svatbě, zahraji ti proto, i tvým koníčkům pár taktů. Smím?" "Jen hrej." odpověděl muž. A muzikant hrál a kočí s ním zpíval - ostatně zpíval rád. Koníci s nastraženýma ušima poslouchali, byli zvyklí na zpěv a na hudbu. Za chvíli začal náruční vesele řehtat a podsední přešlapoval podle zvuku houslí a písně. Nakonec oběma údy jen hrály, nejraději by tancovali, ale byli - zapraženi. Nemohli nakonec údy uklidnit při takové hudbě a tož se dali do skoku po cestě s vozem i s kočím, který byl docela zabrán do zpěvu. Div vůz i kočího nezvrhli do příkopu. Překvapený muzikant hleděl za spřežením, co se asi stane. Ale nic zlého se nestalo. Vůz se mu rychle ztratil z očí...

Koně utíkali skokem celou cestou. Bez škody přijel muž do pily. Byl tesařem z povolání. Jak tam čekal a viděl různá dřeva, přišel na moudrou myšlenku. Jestliže hudba tak prohání zvířata, tak to by si mohl s malými koníky vydělat více. Ale je s nimi také hodně křiku a bez ovsa by pošli. Co udělat? "Ano. Tak to udělám", řekl si "tak to udělám a bude. Děti budou kulit oči!"

Vrátil se domů a začal tesat koně ze dřeva - byl přece důkladný tesař - a za půl roku stálo v jeho stodole osm párů pěkně obarvených koníků. Nikomu, kromě své mladé ženy, je neukázal. A i té vážně pravil "Jestli o tom mukneš, všechny je rozbiju a spálím!" Protože by jí bylo těch pěkných koníků líto - mlčela.

3.

Blížilo se posvícení. Tesař si zašel k příteli kovářovi a poprosil ho o pomoc. A tak postavili uprostřed návsi silný sloup, na něj nahoru upevnili obrovské kolo, za ně pověsili trochu nad zemí obrovské dno, uprostřed prázdné. Na to dno přikovali všechny koníky. To bylo potom výskotu na vsi a daleko široko v okolí - ano, až do města přišly pověsti o tomto prvním kolotoči! Jeho vršek muži pokryli plachtou a nad ní na sloupě stál dřevěný kočí s opravdickým bičem. Ke sloupu postavili píšťalu, protože housle by byly příliš jemné na dřevené uši koníků. Dětí se tlačilo nesmírné množství, nejsilnější hoši se první vyhoupli na koně. Ostatní kolem dokola netrpělivě pozorovali. Tesař posbíral peníze a potom kovář zapískal. A opravdu všichni koníci se míhali rychleji a rychleji před zraky diváků. A kluci na koních se pyšnili a radovali jako ještě nikdy v životě. Pískání ztichlo a koně kráčeli pomalu a pomaleji, až se docela zastavili. Sedli si na ně zas druzí - a tak to šlo dále - píseň za písní, až se malým jezdcům všecky korunky rozutekly.

O tom se však muzikant dověděl až o dost později.

4.

Jakmile muzikant onoho rána 7. května ztratil tesaře i vůz z očí, pospíchal k domovu do blízké vsi. A hleďte, tam na plotě prvního statku stojí kohout a zpěvem vítá muzikanta domů. Muzikant, takovým přivítáním dojat, zastavil a už snímá zase ze zad housle a mile praví: "Ty můj zlatý kohoutku, měl bych už utíkat domů, ale taneček zahraju i tobě." A hned prsty začaly běhat, žíně se posouvaly po všech strunách - i ledové srdce by roztálo. Hudba kohouta tak strhla, že se začal vrtět jako na obrtlíku. Rychleji a rychleji a otáčel se jako kvedlačka, ještě když muzikant už ukládal housle do pytlíku. Muzikant jaksi postrašený sebral kohouta a strčil jej k houslím do pytle. A jen co si dal pytel na záda, zazvonil na kostelní věži den.

Když vstoupil do domu, žena byla už vzhůru. Hned se ptala, jestli jí nese něco ze svatby. Hrdě odpovídá: "Dnes ti nesu živou pečeni! Pohleď." A vytáhl kohouta, postavil jej do světnice. Ten se ještě dotáčel, ale nedotočil se. Žena se na ptáka zahleděla, tleskla do dlaní, volajíc: "Jéje! Vždyť je to náš kohout! Už od včerejška se ten nevěrný záletník nevrátil. Není divu, že se mu všecko točí." Nyní muzikant poznal, že manželka vidí lépe než on - vyspala se a on přece celou noc oka nezamhouřil! Teď chápe, proč ho kohout tak vesele vítal. "Dobře, že jsem toho darebáka chytil. Ano moje housličky!" Žena pak dodává: "Chovat ho doma nemůžeme, nezdrží se tu!" Muž odpověděl: "Ale bez kohouta se ti slepice rozběhnou." "Jistě," uvažuje "Jistě... Ale vyměnit bychom si mohli toho kmotříka za jiného. Zaběhni na faru. Tam mají novou rasu." A kohout se mezitím stále ještě otáčel.

Muži se nechtělo věřit, že by si farář mohl toho roztočeného kohouta vzít. Bude mít strach, že mu všechny slepice roztočí, jistě to bude považovat za nemoc. Manželka mu to vymluvila: "Ale snad zvířátko vyhojí. Takový učený muž dovede hodně."

A tak kráčel muzikant s kohoutem na faru. Tam v pokoji po věděl hospodyni svou starost, drže kohouta pod paží, aby jeh samého snad neroztočil. Otevřely se dveře, vstoupil pan farář Jak se dověděl tu historii, řekl: "Ukaž, je-li tomu tak." Muzikan pustil ptáka, ten se roztančil kolem sebe - inu, jako doma. Farář se rozhovořil: "Vezmu si ho, dám ti mladého, je sice menší, ale doroste. Tvého nepustím mezi svou drůbež, nakazil by mi jistě všechny slepice, jestli by - neutekl... Mám už svůj plán - vím co udělám." Muzikant dostal od faráře mladého kohoutka za svého starého blázna a vrátil se domů. Žena kohoutka přidala k svým slepicím. Všechno bylo v pořádku.

A v neděli lidé, jak šli na bohoslužby, viděli na špici věže otáčet se kohouta. Neotáčel se ovšem podle své hlavy, ale tak jak vítr dul, protože byl připevněn, aby neutekl. Byl to trest, ale pro něj i pro svět užitečný. Protože kdo nemá poměr k svým, ke svému domovu, ten nemá mít místo pod žádnou střechou Našemu muzikantovi však bylo ubohého hříšníka líto. Proto od té doby už nehrál žádnému zvířátku. Lidem však hrával, dokud mohl prsty i rukama hýbat. Často uvažoval o svých činech "Dřívko, střívko, žíně - to jsou mi ale podivné věci", tak říkával. Ale to mu jeho skutky nevysvětlilo. Nepoznal, že do jeho písní a tanců se přelévala jeho slunečná duše, jeho láska, jeho dobrotivost k lidem i zvířátkům, ke všemu Božímu stvoření.

5.

Po létech starý muzikant odešel na pravdu Boží. A podle jeho poslední vůle dali mu housle do hrobu, protože říkával, že i v nebesích chce hrát andělům do tance, jinak prý by si ani do nebe nepřál. Lidé z celé farnosti a okolí ho doprovázeli k hrobu a všichni plakali jako sirotci pro tatínka. A smutek drželi ptáčci i veverky, koně, drůbež i jiná zvířata. Jeho hrob navštěvovali lidé i zvěř, dokud surová vojna hřbitov nezpustošila a nezničila! Ale pověsti o muzikantovi přes vojnu nebyly zapomenuty...

Jeho zbožné přání mu sv. Petr splnil. Náš muzikant si přisedl k druhým, z nichž neznal žádného. Ale brzo se poznal se všemi. A po něm jakoby síla svatých narůstala, přicházel občas nový hudebník, například Palestrina, Bach, Mozart, Beethoven, Chopin, Smetana, Dvořák, Čajkovskij, lužický Kocor... Je jich stále víc a hrají všem, kteří se na světě rmoutili, aby po všem hoři a trápeních světa se společně radovali věčně. Vzpomeňte si tedy na našeho muzikanta, když uslyšíte na jaře zpívat ptáčky, nebo uvidíte veverky poskakovat ve vrcholcích stromů, nebo když se točíte o posvícení na kolotoči, nebo když uvidíte na věži roztočeného kohouta. A jestli chcete samého muzikanta vidět a slyšet, pak hleďte, abyste se dostali do nebe. Jinde ho nenajdete!

To je povídání o muzikantovi, v jehož hudbě se setkávaly vlny Boží a lidské lásky. Jeho srdce se radovalo a plakalo s jeho houslemi, nebylo napjato jen na třech strunách (pozn.: lužické housle měly pouze tři struny) ne, celá řádka strun všech vznešených citů byla na ní a on všechny struny dovedl denně rozeznít tak, že stále nejčistěji zněla. Takový to byl muzikant. Muzikant tělem i duší, lidu i Bohu milý muzikant.

Michal Nawka: „Herc"
Z lužické srbštiny přeložil
Mons. Josef Šindar, Česká republika

Naše cesta do Indie (2)

Kulturní šok

Třetí den našeho pobytu v Indii jsme zažili kulturní šok. Bylo to na cestě z Raichuru do Deodurgy. Trvalo to asi dvě hodiny, ale stálo to za to.

Ulice v Raichuru vypadaly podobně jako ty v Bangalore. Prach, krávy a spousta lidí, pouze provoz byl o něco menší. Otec Binu, který si nás na nádraží vyzvedl, řídil podobně zkušeně jako řidič Salesiánů z Bangalore – rychle, ale na indické poměry bezpečně. Hovořil docela dobrou angličtinou, pořád se na nás smál a snažil se konverzovat, takže se nám zdálo, že bude vše v pořádku.

Cesta z města

Pak to začalo. Opustili jsme Raichur – před námi byla dvouhodinová cesta džípem po indickém venkově. Vlevo i vpravo od nás se rozprostírala rovina – nikde ani kopeček. Sem tam nějaký keřík, jinak pravidelná obdélníková políčka s rýží či kukuřicí. Nedokázali jsme si představit, kam bychom v téhle monotónní krajině chodili na výlety.

Silnice zpočátku vypadala docela pěkně, ale po pár kilometrech asfalt skončil a začala obyčejná Polačka s hlubokými výmoly. Neustálé skákání džípu přestane být člověku příjemné už po pár minutách. Cestu občas zahradí stádo krav nebo koz doprovázených honákem. Vždy zpomalíme, dokud krávy neuhnou na stranu. Sem tam se kolem nás prožene po silnici nákladák, který se s námi mine – pochopitelně – až na poslední chvíli. Předjíždíme povozy tažené krávami, ale nejsou to krávy, jaké známe z Evropy. Jedna má rohy zatočené jako buvol, další je má rovné a zahnuté dozadu jak antilopa, jiná křivé jako srnec. Některé mají rohy pomalované modrou barvou, prý z náboženských důvodů. A většina má za hlavou hrb jak velbloud, za který táhnou povoz. Ten tvoří několik smontovaných kusů dřeva a dvě kola, také ze dřeva, která se při cestě všelijak vlní a naklánějí. Všude prach a do toho horko jak na poušti. Vzpomněli jsme si na slova otce Josepha z Bangalore: „*V Deodurze jsou tři roční období – teplé, teplejší a ještě teplejší.*“ A tohle mělo být to teplé, nejmírnější.

V Jiříkově vidění

Přijíždíme k vesnici. Už dlouho dopředu potkáváme muže a ženy, jak nesou nádoby na vodu – na hlavě, v rukách nebo na nejrozmanitějších vozících. Vypadají poněkud jinak než Indové v Bangalore – jsou chuději oblečení, muži spíše zarostlejší a ženy s ostřejšími rysy.

Samotné vesnice tvoří spousta malých domečků postave-

JEDENÁCT LIDÍ NA STŘEŠE – A kdoví kolik dalších uvnitř. Takhle naložené auto potkáte na silnici každou chvíli.

ných z různého materiálu. Některé jsou cihlové s oprýskanou fasádou, jiné tvoří dřevěná konstrukce a stěny z propletených klacků. Občas zahlédneme i přístřešek připomínající stan – jen plachtu zavěšenou na dvou klaccích, před tím ohrada z různého harampádí. Mezi domečky se nacházejí bud prašné cesty, nebo rýžová políčka. Podél silnic postávají lidé všeho věku, děti pobíhají sem a tam, další jen tak sedí a rozhlížejí se okolo.

Vesnicí protékají stoky, do kterých se vlévají splašky z domů. Ve stoce se ráchají prasata, špinavá od bláta a od splašků. Tu okounějí krávy, tam se procházejí jakési černé kozy. Na silniciích polehávají *street dogs* – psi, kteří nepatří nikomu. Jsou vychrtlí až na kost. Mezi tím vším poházené odpadky, prach a špína.

V tu chvíli jsme si připadali, jako bychom se vrátili do středověku. „*Já su jak v Jiříkově vidění,*“ hlesla Maruška. Zaražení jsme byli oba. V tomhle prostředí máme strávit celý rok?!

Vzpomněl jsem si na slova bývalé dobrovolnice Evy, která nás varovala, že s lidmi ve vesnici se nedá o ničem hovořit. Nic neznají, nikdy nebyli dál než pár kroků od své rodné vísky.

Občas kolem nás projede auto plné lidí. Deset lidí v autě a dalších deset na střeše. Všimneme si, že za vesnicí často potkáváme muže nesoucí malý kyblík s vodou. Maruška se

zeptá, kam jdou. *„Na záchod za vesnici. Berou si s sebou vodu, aby si měli čím umýt ruku."* odpoví otec Binu a Maruška skoro lituje, že se vůbec ptala. Ve vesnicích nemají záchody, takže chodí volně za vesnici do přírody. Indové obecně nepoužívají toaletní papír – po použití toalety se očistí levou rukou, a tu si poté umyjí. Tady na venkově si s sebou nosí kyblíček s vodou.

„Máte rádi hudbu?" zeptal se nás v jednu chvíli otec Binu. Když jsme kývli, pustil z autorádia kazetu s indickými popovými šlágry. V Indii se nic neděje potichu. Ať už člověk hovoří, kouká na televizi nebo poslouchá hudbu, musí to být nahlas. Byli jsme unavení a nevyspalí z dlouhé cesty vlakem, vystrašení z pohledu na indický venkov a když jsme ještě k tomu měli přeřvávat nahlas puštěnou hudbu, bylo toho na nás už zkrátka moc.

Hearty welcome, trá la lá la la!

Ulice Deodurgy se částečně podobaly těm z vesnice – spousta prachu, lidí a zvířat, ale celkový první dojem byl lepší. Převažovaly zděné domečky a chatrčí bylo méně. Po dvouhodinové jízdě džípem jsme konečně dokodrcali na místo. Naše škola se nachází kousek za městem a ve srovnání s ostatními domy vypadá opravdu moderně. Vjeli jsme na malé nádvoří mezi budovami a otec Binu začal troubit jak o život. Vtom se začaly ze dveří hrnout davy dětí, jedno za druhým. Obklopily nás a začaly zpívat: *„Hearty welcome, tra la la la la,"* na melodii *Brown girl in the ring* od *Boney M.* Polovina z nich držela kytičku, kterou nám začala strkat do ruky. Ti šikovnější nám podávali ruku a nesměle říkali: *„Hello, how are you."* Už nám nestačila náruč, abychom všechny kytičky udrželi, a tak děcka začala zpívat *Hearty welcome* ještě jednou. Pak nás – jakkoli ospalé a unavené – provedli školou a internátem.

Jako doma

První místnost, kam nás děti v Don Bosco School zavedly, byla jejich třída. Katedra, lavice, tabule, křídy a všude čisto a pořádek. A hned druhou nejdůležitější místností byly králíkárny. Kluci nás zavedli do zděné tmavé místnůstky, kde pobíhali sem a tam králíci – hnědí, flekatí i bílí s červenýma očima, velcí i úplně malincí. Kluci vytahovali malé králíčky z ohrádek a podávali mi je, abych je hladila. A stejně zasvěceně jako naše babička mi vysvětlovali, že nejmenší, ještě nevidomé hladit nesmím, protože by je pak matka králice odvrhla. V ten okamžik jsem se v Deodurze poprvé cítila jako doma.

Jak naučit Indiány číst a psát

V Deodurze žije okolo dvaceti tisíc lidí; Indové ji však považují za vesnici. Více než polovina lidí zde neumí číst, v okolních vesničkách je to ještě mnohem horší. Před osmi roky zde proto Salesiáni zřídili internát pro děti z okolí, aby i z míst, kde vzdělání není dostupné, mohli mladí Indiáni docházet do škol v Deodurze. Časem vedle internátu vznikla i škola pro kluky i děvčata. Dnes bydlí na internátě zhruba sto dětí, dalších tři sta dochází do školy z Deodurgy – a naopak část dětí z internátu chodí do škol v Deodurze.

Školu samotnou tvoří budova ve tvaru podkovy, přičemž jedno křídlo je vyhrazené pro dívčí internát. Druhou budovu někdy honosně nazývají *White house*. Zde bydlí kluci, otcové a také zde máme pokojíček my. Je docela malinký – dvě postele, stoleček, židle a vestavěná skříň. Oproti jiným střediskům, kam jezdívají dobrovolníci z Česka, však máme jednu obrovskou výhodu – vlastní záchod a koupelnu. A v koupelně nejen kohoutek s kýblem, jak je zde v Indii obvyklé, ale také sprchu!

Narazili jsme na problém, když jsme si naše dvě postele srazili k sobě. Nad každou z nich je kovová konstrukce, za kterou visí moskytiéra – tenká síť, jakoby pytel chránící před komáry. Když se dají dvě postele vedle sebe, moskytiéry obě lůžka oddělují. Jak tohle řeší indičtí manželé, a jestli to vůbec řeší, jsme zatím nezjistili.

Děti zde ve škole a na internátě vypadají velmi upraveně. Každý je učesaný, čistý, všichni si dokonce jakýmsi pudrem potírají tváře. Na první pohled jsme tak viděli, že má na ně pobyt ve škole blahodárný vliv. Na druhou stranu jsou hodně temperamentní. Pořád křičí, věší se za ruce, donutit je chvíli se soustředit na učení dá dost práce. Celkově se ale hodně podobají našim dětem; už po pár dnech jsme přestali vnímat, že mají jinou barvu kůže.

Brouci, žáby a jiná havěť

Počítali jsme s tím, že zde v Indii řádí malárie přenášená komáry. A že je potřeba se proti nim bránit. Žije tu však i spousta jiné havěti – mnohem víc než v Evropě. Už první noc nás probudilo vrčení jakéhosi brouka, který se nejspíš zrovna vzbudil a rozhodl se opustit zázemí poskytované naším pokojíčkem. Nejprve jsme byli rádi, že nás kryje před možným útokem moskytiéra. Vrčení však nepřestávalo, takže jsem si dodal odvahy a umlátil nebohého brouka plácačkou. Ráno jsme zjistili, že to mohla být štěnice nebo šváb – ale nevíme to jistě, zatím jsme jen entomologové amatéři. Zatím.

Žijí zde dva druhy mravenců. Jedni jsou malincí a neuvěřitelně vlezlí a otravní. Stačí vyhodit do koše papírek od hašlerky, a do rána vznikne mravenčí dálnice na trase koš – díra v zemi před vchodem. Mravenci neustále pochodují po stole, po zemi, občas i ve skříni a někdy některého zapomeneme v posteli, a tak nás štípou i v noci. Druhý druh mravenců je mnohem větší – mají centimetr až dva na délku. Jde z nich strach, ale ani zdaleka nejsou tak dotěrní. Každý večer se vyrojí přede dveřmi našeho pokojíčku, ale dovnitř nelezou, takže s nimi máme vcelku dobré sousedské vztahy.

Jednoho večera jsem seděl v pokoji a Maruška se sprchovala v koupelně. Vtom se ozval z koupelny výkřik úleku. Vběhl jsem do koupelny. Po stěně lezla ještěrka, spíš takový malý chameleon – vystouplé oči, nazelenalá barva, prsty na nohou

jak vodník. Později jsme zjistili, že je neškodná. *„Ještěrka, to je přítel všech lidí,"* vysvětlil nám otec John. *„Žere hmyz a komáry."* Běhá jich tu po okolí spousta a i my se s nimi zkoušíme skamarádit.

Zrovna nyní je v naší oblasti období dešťů. V praxi to znamená, že se jednou za tři – čtyři dny přežene bouřka a druhý den je všude bláto. To potom nastane hotový ráj pro všechny živočichy. Vyrojí se spousta kobylek, much, komárů, brouků všech tvarů a velikostí, až je člověk rád, že má v noci kolem sebe síť. Na druhou stranu, dá se na to zvyknout.

Jednoho večera přiskákala na verandu, kde se děti po večerech učí, veliká žába. Mohla mít snad patnáct centimetrů na délku. Nekvákala, jen si občas poposedla o kousek dál. *„Hnědé žáby se jíst nedají,"* dostali jsme vysvětlení. *„Zato zelená žába, to je hotová pochoutka."* Otcové nám slíbili, že se můžeme těšit na dobrotu – opékaná žabí stehýnka.

* * *

Co jsme věděli předem a co jsme zjistili až tady

Hinduisté nejí hovězí, muslimové nejí vepřové. Maso jsme údajně měli mít jednou do týdne. A pouze kuřecí. – Maso máme zhruba obden. Kuřecí, hovězí a občas i vepřové. Ještě že jsme křesťané!

Indové nepoužívají toaletní papír. Po použití toalety se očistí rukou, kterou si potom umyjí. – Rulička toaletního papíru stojí 30 rupií, v přepočtu asi 14 korun. Za pět ruliček toaleťáku si člověk může nechat ušít kalhoty.

Indické jídlo pálí. – Indické jídlo pálí nejen když je člověk pojídá, ale i později, když je na jiném místě vrací přírodě.

Indie leží v časovém pásmu o 4 a 5 hodin napřed proti Česku. V době, kdy lidé doma odcházejí do práce, my se chystáme k obědu. – Indové nikam nespěchají. Když někam jdou, vždy vycházkovým tempem. Jedí v klidu, akorát hodně křičí. Otevírací dobu obchodů přizpůsobují aktuálním potřebám. Jediné, co vybočuje z řady, je jejich řeč – hovoří překotně rychlou angličtinou. Se zoufale špatnou výslovností.

V Indii musí jíst pravou rukou. Levou ruku k ničemu důstojnému nepoužívají, protože je nečistá. – V Indii tolerují u jídla i použití levé ruky. Dokonce si můžeme říci i o klasický příbor – alespoň tady v Deodurze.

Nejčastěji používaným dopravním prostředkem je rikša. Kolo a za ním vozík pro pasažéry. – Ve skutečnosti zde mnohem častěji jezdí autorikše. Motorové trojkolky, zastřešené plachtou – trochu jako naše Velorexy, ale bez oken a dveří. Kabinka se sedačkou pojme tři Evropany, nebo jedenáct Indů.

Indové mají tmavou pleť, bílé dlaně, chodidla a zuby. – Indové jsou malého vzrůstu. Sehnat košili na 184centimetrového Moraváka se prakticky nedá. Kdo je světlejší pleti, je považován za krásnějšího. Kluci i holky si po ránu na obličej nanáší vrstvičku bílého zásypu. Dělá je světlejšími a když se potí, nemají tak umaštěnou pleť jak my.

DON BOSCO SCHOOL DEODURGA – Vlevo je škola a internát pro holky, pravé (bílé) křídlo je jídelna a internát pro kluky. Úplně vzadu mají pokoje otcové a my dobrovolníci. Bydlíme v přízemí.

Učitelé z jiné planety

Bratr Saji vzal skleničku se slivovicí a suverénně ji do seb obrátil. Zalapal po dechu, zakoulel očima a zatřepal se. Nedb na naše varování, že je to opravdu *hodně silné*. Naštěstí jsm mu nalili jenom trošku na dno, aby to s tím poznáváním Mc ravy hned na začátku nepřehnal.

O chod školy a internátu v Deodurze se stará pět Salesiánů Všemu velí otec Jolly. Je mu 48 roků a dohlíží zejména n finance – shání peníze na provoz. Umí zajímavě vyprávět a rá odpovídá na naše zvědavé otázky.

Ředitele školy dělá otec K. C. Matthew. Má přísný obličej když kárá děti, jde z něj strach – prostě ředitel, jak má být. Ote Binu, který nás vyzvedával na nádraží v Raichuru, zařizuj různé technické záležitosti. Neustále se směje a umí blbnout dětmi. Svým stylem nám nejvíce připomíná Dona Bosca, jak jej představujeme. Nejstaršímu otci Johnovi bylo 72 let. V škole plní především duchovní a pastorační úkoly, s dětmi mo času netráví. Na něm ani na ostatních otcích není na pohle poznat, že jsou to faráři. Pouze ráno, když jdou na mši, se obl kají do bílých rouch. Jinak by je na kněze nikdo netipl.

Posledním salesiánem zde je bratr Saji. Tráví zde svou dvou letou praxi, kterou potřebuje, aby se i z něj stal kněz. Vystudov zde v Indii na faráře – Salesiána trvá dvanáct nebo třináct let.

Kromě Salesiánů ve škole vypomáhá spousta dalších lidí. Dv nebo tři rodiny se starají o rýžová políčka, několik kuchaře třikrát denně chystá jídlo pro děti i pro nás, dále sem průběžn podle potřeby přicházejí a odcházejí řidiči, ve škole krom Salesiánů učí několik učitelek z Deodurgy a s provozem školk vypomáhají dvě *miss*, holky okolo dvaceti let. V budově škol také sídlí tři řádové sestry – Deepa, Anuja a Riyah. Provozu pojízdnou nemocnici sloužící lidem z okolních vesnic a stara se o děvčata z internátu.

V době, kdy jsme do Deodurgy dojeli my, se právě chýlilo k konci první pololetí školního roku, které zakončují týdenn zkoušky. Poté budou následovat třítýdenní *Dasara* prázdniny Všechny děti se seberou a pojedou k rodičům nebo příbuzným

S tím jsme moc nepočítali – už po čtrnácti dnech v Indii jsme měli dostat volno. Poté, od začátku druhého pololetí, se zapojíme naplno. Během prvních čtrnácti dní jsme měli hlavně pomáhat dětem s učením na zkoušky, doučovat je a tak trošku omrknout indický styl výuky.

Komenský by koukal

Žák čtvrté třídy počítá příklad 17 - 9. Nakreslí si na okraj papíru sedmnáct čárek a potom jich devět škrtne. Spočítá zbylé a oznámí, že je to *seven* nebo *nine*, protože se někde spletl. Třeťák, když dostane stejný úkol, začne počítat na prstech. Zjistí, že mu prsty na rukou nestačí, a tak použije i obě nohy, anebo poprosí kamaráda, aby mu *půjčil* své ruce.

Už během prvních čtrnácti dnů jsme zjistili, že se český a indický způsob výuky liší, a to velmi výrazně. Zatímco v Česku se většinu věcí snažíme pochopit, zde se děti většinu věcí učí nazpaměť. Ti starší v angličtině, a to systémem *otázka = odpověď*. Například jako odpověď na otázku *„Co je to poloostrov?"* bravurně odrecitují básničku: *„Místo, ve kterém pevnina zasahuje do moře, takže ji ze tří stran obklopuje voda, se nazývá poloostrov."* Netuší však, co to znamená, natož aby to uměli říci vlastními slovy nebo nějaký poloostrov ukázat na mapě. Navíc, pokud člověk jen malinko změní formulaci otázky, jsou ztracení. Na anglicky položenou otázku *„K čemu potřeboval pračlověk oheň?"* studentka vzorně anglicky odpoví: *„Pračlověk používal oheň k odhánění divokých zvířat."* Když se však zeptáme, milá školačka neví, co znamená anglické slovo *pračlověk*, co je to *divoké zvíře*, a dokonce ani co znamená *oheň*. Pro ni je to pouhý sled anglických slov, kterým sice nerozumí, ale které se potřebuje naučit nazpaměť. V přesném znění.

Na druhou stranu mají v některých oblastech výborný přehled. Dva osmáci Marušku překvapili znalostmi z genetiky, které se u nás učí až na střední škole. Dokonce se pak spolu chvíli dohadovali, jestli byl Johann Gregor Mendel Čech, nebo Rakušan.

Tři a pět je jedenáct, někdy dvanáct

Obecně největší problém dělá dětem matematika, hlavně těm mladším. Tu se nabiflovat nazpaměť nemohou. Sice znají bod po bodu teoretický postup, avšak uvažovat nad příklady neumí. A když dojde na skutečné počítání, použijí svoji prstovou metodu a skončí. Je zvláštní, že nemají našprtanou malou násobilku, ačkoli zrovna u ní by to mělo smysl. Namísto toho používají tabulky, ve které jsou vypsané jednotlivé násobky od 1 x 1 po 10 x 10. Ovšem co není v tabulce, neexistuje.

Dohadoval jsem se se čtvrťačkami ohledně dělení. Byly by se se mnou do krve pohádaly, že 32 není dělitelné dvěma. Teprve když jsme společně dali dohromady tabulku 1 x 2 = 2, 2 x 2 = 4 atd., uvěřily mi.

Děti mají na všechny předměty učebnice. Obsahují hlavní látku, poměrně hutně, ale přehledně a srozumitelně vysvětlenou. Navštívili jsme i několik vyučovacích hodin. Styl výuky se docela podobal tomu, na co jsme zvyklí – alespoň na náš první pohled. Jeden z problémů může spočívat v počtu žáků. Pokud se učitel na něco ptá, reagují tři až čtyři nejrychlejší a mlčící čtyřicetičlenná většina neví. S tolika studenty na individuální přístup není čas ani prostor; není se tedy čemu divit.

„Děti, které zůstávají na internátě, alespoň máme pod dohledem. Víme, že se věnují studiu i odpoledne," popsal nám situaci otec K. C. Matthew. *„Většina dětí ale bydlí u rodičů; tam nevíme, co dělají po večerech."*

Pomáháme tedy s Maruškou s doučováním dětí na internátě. Každý z nás si k sobě vezme skupinku několika studentů a pracuje s nimi. Snažíme se jim vysvětlit, co nechápou, poradit nebo opravit, když udělají chybu. Dáváme jim ten kousek individuálního přístupu, který jim chybí.

Děti umí dát najevo svůj vděk. Nikdy bych neuvěřil, jakou může dvanáctiletému klučinovi udělat radost, když poprvé v životě sečte dva zlomky s různým jmenovatelem.

Kluci patří do koše

Panuje tady tvrdá disciplína. Děti mají minutu po minutě daný program dne. Vstávají v šest hodin, mladší v sedm. Škola jim začíná až v půl desáté, ale už od rána tráví čas ve studovně, učením, prací, hygienou a úklidem. Teprve ve čtyři odpoledne si mohou hodinu odpočinout u her, ale navečer na ně opět čekají dvě hodiny studia. Dokonce i po večeři, která je v osm, chodí starší znovu do studovny a uléhají teprve před půl jedenáctou.

„Dostali možnost získat vzdělání. Mají větší štěstí než jejich sourozenci a kamarádi z vesnice," řekl nám otec K. C. Matthew. Jakožto ředitel školy asi nejvíc klade důraz na to, aby děti poctivě studovaly a naučily se toho co nejvíc.

Začátek i konec každé činnosti oznamuje zvuk gongu. Děti jej, k našemu údivu, respektují a bez velkých cavyků ukončí třeba fotbalový zápas uprostřed poločasu.

„Disciplína je tvrdá, ale děti ji nejspíš potřebují, aby se dalo zvládat třeba čtyřicet žáků ve třídě," popsala nám bývalá dobrovolnice Eva. Prý se máme připravit na první hodinu, kdy budeme učit. *„Děti budou rozjívené, že je učí běloch."*

Vzpomněl jsem si na pedagogické finty svého táty, také učitele, stejně jako na všechny možné poučky získané za léta, kdy jsme jezdili na tábory jako vedoucí. Prý má člověk začít spíše přísně a postupem času zvolňovat, protože obráceně to nejde. A jako učitel si musím udržet určitý odstup kvůli autoritě. Na druhou stranu si je člověk nejvíc získá tím, že si s nimi hraje, dělá s nimi hlouposti a je jedním z nich. Malé holky zbožňují, když je Maruška vyhazuje do vzduchu, až ji bolí ruce. Já zase občas popadnu některého z raubířů, přehodím si jej přes rameno jako pytel a řeknu všem, že jej jdu vyhodit do odpadkového koše. To se pak mohou zbláznit a já bych mohl do koše hodit všechny.

(Pokračování příště.)

Z knihy: Sto dětí mi říká Brácho
MUDr. Marie a Ing. Karel Dvořákovi

Peace

On the first day of the year, the liturgy resounds in the Church throughout the world with the ancient priestly blessing that we heard during the first reading: "The Lord bless you and keep you; the Lord make His face to shine upon you, and be gracious to you; the Lord lift up His countenance upon you and give you peace" (Num 6:24-26). This blessing was entrusted by God, through Moses, to Aaron and his sons, that is, to the priests of the people of Israel. It is a triple blessing filled with light, radiating from the repetition of the name of God, the Lord, and from the image of His face. In fact, in order to be blessed, we have to stand in God's presence, take His name upon us and remain in the cone of light that issues from His face, in a space lit up by His gaze, diffusing grace and peace.

This was the very experience that the shepherds of Bethlehem had, who reappear in today's Gospel. They had the experience of standing in God's presence, they received His blessing not in the hall of a majestic palace, in the presence of a great sovereign, but in a stable, before a "babe lying in a manger" (Lk 2:16). From this child, a new light issues forth, shining in the darkness of the night, as we can see in so many paintings depicting Christ's Nativity. Henceforth, it is from him that blessing comes, from his name – Jesus, meaning "God saves" – and from his human face, in which God, the almighty Lord of heaven and earth, chose to become incarnate, concealing his glory under the veil of our flesh, so as to reveal fully to us his goodness (cf. Tit 3:4).

The first to be swept up by this blessing was Mary the virgin, the spouse of Joseph, chosen by God from the first moment of her existence to be the mother of His incarnate son. She is the "blessed among women" (Lk 1:42) – in the words of St. Elizabeth's greeting. Her whole life was spent in the light of the Lord, within the radius of his name and of the face of God incarnate in Jesus, the "blessed fruit of her womb." This is how Luke's Gospel presents her to us: fully intent upon guarding and meditating in her heart upon everything concerning her son Jesus (cf. Lk 2:19, 51). The mystery of her divine motherhood that we celebrate today contains in superabundant measure the gift of grace that all human motherhood bears within it, so much so that the fruitfulness of the womb has always been associated with God's blessing. The Mother of God is the first of the blessed, and it is she who bears the blessing; she is the woman who received Jesus into herself and brought him forth for the whole human family. In the words of the liturgy: "without losing the glory of virginity, [she] brought forth into the world the eternal light, Jesus Christ our Lord" (Preface I of the Blessed Virgin Mary).

Mary is the mother and model of the Church, who receives the divine Word in faith and offers herself to God as the "good soil" in which he can continue to accomplish His mystery of salvation. The Church also participates in the mystery of divine motherhood, through preaching, which sows the seed of th Gospel throughout the world, an through the sacraments, which commu nicate grace and divine life to men. Th Church exercises her motherhood espe cially in the sacrament of baptism, whe she generates God's children from wate and the Holy Spirit, who cries out i each of them: "Abba, Father!" (Gal 4:6) Like Mary, the Church is the mediato of God's blessing for the world: sh receives it in receiving Jesus and sh transmits it in bearing Jesus. He is th mercy and the peace that the world, c itself, cannot give, and which it need always, at least as much as bread.

Dear friends, peace, in the fullest an highest sense, is the sum and synthesi of all blessings. So when two friend meet, they greet one another, wishin each other peace. The Church too, o the first day of the year, invokes thi supreme good in a special way; she doe so, like the Virgin Mary, by revealin Jesus to all, for as St. Paul says, "He i our peace" (Eph 2:14), and at the sam time the "way" by which individuals an peoples can reach this goal to which w all aspire. With this deep desire in m heart, I am glad to welcome and greet a of you who have come to St. Peter Basilica on this 45th World Day c Peace: who ... work in a particular wa towards this goal.

Benedict XV
From homily, Vatican Basilic
January 1, 201
The Observer, January 13, 201

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisk 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Říc Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osob odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopis se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjever která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

New Town: Resslova Street

After exploring Charles Sqaure's both northern and southern boundaries we will focus our attention upon the westbound Resslova Street which descends toward the Rašín Embankment and the Jirásek Bridge. On the north side of the street we pass the Technical Institute and encounter a Baroque church with a pilastered façade and a small central tower. Paul Ignaz Bayer designed a modest chapel originally dedicated to St. Charles Borromeo (Sv. Karel Boromejský). It was completed in much more elaborate Baroque style in 1736 by Kilian Ignaz Dientzenhofer. It served as the church of a community of retired priests. Like so many religious establishments during the reign of the Habsburg monarch Joseph II., it was closed by him in 1783 and was used as a military storehouse and later as a technical institute. The church was not used during the early years of the first Republic until 1935 when it was handed over to the Czechoslovak Orthodox Church and rededicated to Saint Cyril and Methodius. The interior of the church decorated with valuable frescoes depicting scenes from the life of St. Charles Borromeo by K. Schöpf or K. Kovář and stucco adornments by M. J. Palliardi was preserved but new facilities corresponding to the orthodox liturgy were added.

After the dismal events of September 1938 culminating in the disastrous Munich Conference, the Czechoslovak President, Eduard Beneš, resigned and on October 5th fled to France and then to Britain in order to establish a provisional government in exile and Czechoslovak army abroad. With the help of British Special Operations Office Beneš hatched a plan to assassinate Reinhard Heydrich, chief of the Reich Main Security Office and Reichsprotektor as well as a likely successor to Hitler. There were several reasons for getting rid of Heydrich, including Beneš's fear that the war might end without a clear victory and any peace negotiations would be unfavorably affectted by the low level of resistance against the occupiers. It was no secret that the Czech home resistance, concentrating mainly on intelligence work, was considered to be weak by the British standards. Nor was Beneš's international prestige enhanced by the generally stabilized economic conditions in the protectorate and the efficient Czech arms factories making weapons for the German war effort. An action showing the whole world that Czechs were not resigned to Nazi slavery and were willing to take up arms against a top Hitler functionary who was terrorizing their homeland, was from this point of view highly desirable, despite expected consequential reprisals. The british Secret Service provided the seven Czechoslovak parachutists with special training. On the 28th of November 1941 a British aircraft dropped three groups of paratroopers over Czech territory with the code names Silver A, Silver B and Anthropoid. The members of the first two groups, namely Bublík, Hrubý, Opálka and Švarc were entrusted with intelligence tasks, while the members of Anthropoid, Gabčík, Kubiš and Valčík had only one purpose: to kill Reinhard Heydrich. The details of the assassination have been made public many times after the end of World War II., so we shall merely recapitulate the concluding events which followed the elimination of the Nazi butcher of human beings.

The assassination of Heydrich took place on the 27th of May 1942. The Reichsprotektor's wounds did not appear to be fatal at first but he died from septicemia eight days later, on Thursday the 4th of June. An ancient prophecy was fulfilled: Anyone who wears the sacred Crown of St. Wenceslas unlawfully is doomed to horrible punishments. Shortly after his arrival in Prague, on the 19th of November 1941 Heydrich coerced the Protectorate President, Dr. Emil Hácha to open the depository of the coronation jewels in St. Vitus cathedral and proceeded to place the crown on his head. This blasphemous act, so the story goes, assured his horrific demise.

Heydrich's arrival in Prague on the 27th of September 1941, the eve of the Feast of St. Wenceslas, patron saint of Bohemia, viewed in retrospect, was not a mere coincidence but rather a foreboding of the reign of terror that was to follow. Heydrich, who was rumored to have had Jewish ancestry, co-authored the "final solution" which launched the Holocaust.

The terror unleashed by the Nazis on the territory of the Protectorate of Bohemia and Moravia after the assassination and following Heydrich's grandiose funeral in Berlin on the 9th of June, was both appalling and calculated. Five weeks of martial law brought death to more than 3,000 people. On the 10th of June 1942 the village of Lidice was annihilated and two weeks later the Nazi cruelty erased the hamlet of Ležáky. The Prague Gestapo and elite detectives sent from Berlin were at first unable to catch their nemesis. Unfortunately, one of the Czech paratroopers, Karel Čurda,

A memorial to wartime bravery at the Church of Sts.Cyril and Methodius on Resslova Street

who was hiding in southern Bohemia, betraye his comrades by giving helpful clues to th Prague Gestapo headquarters on the 16th c June. In just a few hours the Nazi found ou that Gabčík, Kubiš, Valčík and another fou men were hiding in the Orthodox Church o Saints Cyril and Methodius in Resslova Stree On the 18th of June the German assault tean managed to break the resistance of three para chutists who put up a vigorous defense fron the church choir loft, but ultimately succum bed to their wounds.

The remaining four heroic "executioner sought refuge in the church crypt from whicl they attempted to dig a tunnel into the sewe through which they hoped to escape. Th Germans were forced to order the fire brigad to flood the crypt in an attempt to flush them out. As the water rose around them, the re maining defenders ran out of ammunition, bu saved their last bullets to shoot themselves rather than face torture and execution from their captors. The traitor, Karel Čurda, did no live long to enjoy the reward for his dastardly betrayal from the Nazis. In 1945 he was recognized, arrested and executed by the decision of the Czechoslovak court. The church became the National Memorial to the Victims of the Heydrich Terror with displays relating to the paratroopers mission. The bullet-ridden window into the crypt contains a permanent plaque commemorating the bravery of the military heroes as well as the orthodox clergymen who were executed for giving them sanctuary in this church. May they rest in peace!

Tony Jandáček

Photo on back page:
Orthodox Church of Sts. Cyril and Methodius

